

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.24.0045.N

E.B.,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Bruno Maes, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1170 Brussel, Terhulpensesteenweg 177/7, waar de eiser woonplaats kiest, en die optreedt op vordering en naar concept,

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, openbare instelling, met zetel te 1000 Brussel, Keizerslaan 7, ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0206.737.484,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Caroline De Baets, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1150 Sint-Pieters-Woluwe, Laurierlaan 1, waar de verweerder woonplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Brussel van 25 april 2024.

Raadsheer Michael Traest heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDELEN

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, drie middelen aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling****Eerste middel**Tweede onderdeel*

1. In zoverre het onderdeel aanvoert dat de eiser recht heeft op werkloosheidsuitkeringen omdat hij wel degelijk verblijft te Zemst en hij slechts voor maximum drie maanden in het Groothertogdom Luxemburg verbleef, nodigt het het Hof uit tot een onderzoek van feiten waarvoor het niet bevoegd is.

Het onderdeel is in zoverre niet ontvankelijk.

2. Krachtens artikel 34.1 Handvest Grondrechten EU erkent en eerbiedigt de Unie het recht op toegang tot socialezekerheidsvoorzieningen en sociale diensten die bescherming bieden in gevallen zoals moederschap, ziekte, arbeidsongevallen, afhankelijkheid of ouderdom, alsmede bij verlies van arbeid, onder de door het Gemeenschapsrecht en de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden.

Artikel 34.2 Handvest Grondrechten EU bepaalt dat eenieder die legaal in de Unie verblijft en zich daar legaal verplaatst, recht heeft op

socialezekerheidsvoorzieningen en sociale voordelen overeenkomstig het Gemeenschapsrecht en de nationale wetgevingen en praktijken.

Waar deze bepaling voorziet in een recht op werkloosheidsuitkering, is dit recht voorbehouden aan personen die legaal verblijven in een lidstaat.

Anders dan waarvan het onderdeel uitgaat, verhindert dit niet dat het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering in België afhankelijk wordt gesteld van een effectief verblijf in België.

Het onderdeel faalt in zoverre naar recht.

3. Krachtens artikel 6.1 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG hebben burgers van de Unie het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

Krachtens artikel 5.1 van deze richtlijn kan het gastland voor verblijven van meer dan drie maanden burgers van de Unie de verplichting opleggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven.

Uit voormelde bepalingen volgt niet dat, wanneer een Belgische onderdaan werd ingeschreven in een andere lidstaat en daar werd afgeschreven, deze vermoed wordt zijn hoofdverblijfplaats in België te hebben.

In zoverre het onderdeel uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt het naar recht.

4. Voor het overige is het onderdeel afgeleid uit de vergeefs aangevoerde schending van artikel 6.1 van Richtlijn 2004/38/EG en is het niet ontvankelijk.

Eerste onderdeel

5. De appelrechters oordelen niet alleen dat de arbeidsgerechten op basis van het arrest van de Raad van State kunnen vaststellen dat de weigering van de gemeente Zemst om de eiser aldaar in te schrijven en zijn afschrijving naar het buitenland te behouden, terecht was en het dan ook geen zin heeft om in te gaan op de argumentatie van de eiser met betrekking tot die onderzoeken, dat arrest van de Raad van State met inbegrip van de problematiek van ‘*vrijheid van verkeer en verblijf*’ en ‘*vestiging en terugkeerrecht*’ en het daarop betrekking hebbende Unierecht alsook op de in dat kader voorgestelde prejudiciële vragen, maar ook dat:

- de eiser aan de hand van de aangereikte stukken niet aantoont dat hij effectief en gewoonlijk in Zemst verbleef;
- rekeninguittreksels, getuigenverklaringen, bewijzen van aankopen en verbruiksgegevens van nutsvoorzieningen aldaar immers ontbreken;
- de eiser via het lokaal postkantoor een aantal zendingen verstuurd en ook wat facturen op zijn naam op dat adres toekwamen, maar dat niet volstaat om met afdoende zekerheid voor waar te kunnen aannemen dat hij alsdan effectief in Zemst verbleef;
- dit ook geldt voor het door hem ingeroepen Belgisch autokeuringsbewijs, de BTW-aangifte alhier, het verzoek tot betaling van een ziekenfondsbijdrage, de beperkte periodes van tewerkstelling in België en zijn aanwezigheid op bemiddelingssessies alhier.

6. Deze in het tweede onderdeel vergeefs bekritiseerde redenen dragen de beslissing van de appelrechters dat de eiser niet voldeed aan de voorwaarde van effectief verblijf in België in de zin van artikel 66, eerste lid, Werkloosheidsbesluit en dus geen recht had op werkloosheidsuitkeringen vanaf 26 november 2015.

In zoverre het onderdeel gericht is tegen het oordeel van de appelrechters dat zij aan de onderzoeken en het arrest van de Raad van State niet kunnen tornen en zij op basis van het arrest van de Raad van State kunnen vaststellen dat de weigering van de gemeente Zemst om de eiser aldaar in te schrijven en zijn afschrijving naar het buitenland te behouden terecht was, kan het niet tot cassatie leiden en is het bijgevolg bij gebrek aan belang niet ontvankelijk.

7. Krachtens artikel 2.1 vierde aanvullend protocol bij het EVRM heeft eenieder die zich wettig op het grondgebied van een Staat bevindt, het recht zich daar vrij te verplaatsen en er in vrijheid woonplaats te kiezen.

Krachtens artikel 2.3 vierde aanvullend protocol bij het EVRM mag de uitoefening van deze rechten aan geen andere beperkingen worden gebonden dan die welke bij de wet zijn voorzien en in een democratische samenleving nodig zijn in het belang van 's lands veiligheid of van de openbare veiligheid, ter handhaving van de openbare orde, ter voorkoming van strafbare handelingen, ter bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Krachtens artikel 3.2 vierde aanvullend protocol bij het EVRM mag niemand het recht worden ontnomen het grondgebied te betreden van de Staat waarvan hij onderdaan is.

Krachtens artikel 45.1 Handvest Grondrechten EU heeft iedere burger van de Unie het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven.

Krachtens artikel 21.1 VWEU heeft iedere burger van de Unie het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Deze bepalingen verhinderen niet dat de inschrijving in het bevolkingsregister afhankelijk wordt gesteld van een effectief of feitelijk verblijf op het grondgebied van een Staat.

In zoverre het onderdeel van een andere rechtsopvatting uitgaat, faalt het naar recht.

Tweede en derde middel

8. De appelrechters oordelen niet alleen dat de eiser niet is ingeschreven in Zemst en uit onderzoeken van de gemeente, de politie en de inspectie en uit het arrest van de Raad van State blijkt dat hij geen hoofdverblijfplaats in België had maar ook dat de eiser aan de hand van de aangereikte stukken niet aantoont dat hij effectief en gewoonlijk in Zemst verbleef.

Deze laatste in het eerste middel vergeefs bekritiseerde redenen dragen de beslissing van de appelrechters dat de eiser niet voldeed aan de voorwaarde van effectief verblijf in België in de zin van artikel 66, eerste lid, Werkloosheidsbesluit en dus geen recht had op werkloosheidsuitkeringen vanaf 26 november 2015.

De middelen kunnen niet tot cassatie leiden en zijn bijgevolg bij gebrek aan belang niet ontvankelijk.

Kosten

9. Overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek dient de verweerder te worden veroordeeld tot de kosten.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de verweerder tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 243,27 euro en op de som van 24 euro ten gunste van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Bart Wylleman, als voorzitter, en de raadsheren Sven Mosselmans, Bruno Lietaert, Michael Traest en Eva Van Hoorde en in openbare rechtszitting van 1 december 2025 uitgesproken door sectievoorzitter Bart Wylleman, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

M. Van Beneden

E. Van Hoorde

M. Traest

B. Lietaert

S. Mosselmans

B. Wylleman

- **Voorziening in Cassatie**

- Aan de Heren de Eerste Voorzitter en Voorzitter, de Dames en Heren Raadsheren van het Hof van Cassatie gelegen te:

Justitiepaleis, 1000 Brussel Poelaertplein 1

Vertoogt met eerbied,

E.B.,

Eiser tot cassatie,

Bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr Bruno Maes, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1170 Brussel, Terhulpansesteenweg 177/7, waar keuze van woonplaats wordt gedaan en wiens ambt wordt gevorderd

Dat hij betrokken was in een geschil dat aanleiding gaf tot het thans bestreden arrest van 25 april 2024 van de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel met **rolnummer 2022/AB/139, repertoriumnummer 2024/1081**, per gerechtsbrief aan verzoeker **betekend op 2 mei 2024** - met als tegenpartij:

- de **Rijksdienst Voor Arbeidsvoorziening** (afk.: RVA), openbare instelling van de sociale zekerheid, KBO nr 0206.737.484, met zetel te **1000 Brussel, Keizerslaan 7;**

Verweerder in cassatie.

• *****

- **Verloop van het geschil**

Het verhaal aangaande het “recht op een hoofdverblijfplaats” begon bij de administratieve overheid “de ge-meente Zemst” n.a.v. de verplichte aangifte van de vestiging van de heer B. in die gemeente n.a.v. zijn terugkeer uit het GH-Luxemburg .

In casu gebeurde de aangifte op dd. 25 feb. 2016. Met het aangetekend schrijven dd. 4 april 2016 maakt de heer B. een bewijs naar derden toe, van zijn aangifte dd. 25 feb. 2016. De beslissing viel op dd. 8 april 2016: de inschrijving werd geweigerd. De motivatie luidt: **“Woning leeg. Reeds geruime tijd geen bewoning.”**.

Dat verhaal werd verder gezet voor de administratieve overheid “de minister van binnenlandse zaken”. De heer B. werd afgewezen.

In casu werd een onderzoek uitgevoerd waarbij het schrijven van dd. 6 juli 2016 het begin van het onder-zoek aankondigt en het schrijven van dd. 12 mei 2017 het einde van het onderzoek meldt.

Op dd. 1 december 2017 werd de beslissing genomen, zeggende dat: **”De**

afschrijving naar het buiten-land van de heer E.B. op datum van 26 november 2015, in het bevolkingsregister van Zemst, dient te worden behouden”.

Dat verhaal werd verder gezet voor de raad van state. De heer B. werd afgewezen. Het arrest van dd. 23 februari 2021 verwerpt het beroep.

Dat verhaal werd verder gezet voor de arbeidsrechtbank Brussel A.R. 2020/1564/A en A.R. 2021/265/A waarin verweerder, met succes, het geschil betreffende “het recht op verblijf” van de heer B. betreft bij het geschil betreffende zijn “recht op werkloosheidsuitkeringen” voor de periode 26/11/2015 tem 18/10/2020. Het vonnis, met uitvoerende kracht, geeft aan dat de heer B. geen recht heeft op werkloosheidsuitkeringen en dat hij de verkregen werkloosheidsuitkeringen moet terug betalen.

- **Dat** verhaal wordt verder gezet voor het arbeidshof Brussel. De zaak: 2022/AB/139 is het beroep dat werd ingesteld tegen het vonnis in de samengevoegde zaken: AR 20/1564/A en 21/265/A. Het verhaal, tegen beslissingen van administratieve rechtscolleges, kan voor de rechterlijke macht enkel worden uitgeoefend door toepassing van art. 159 G.W., de zgn. exceptie van onwettigheid. , die slechts vanuit een verdedigende positie mag worden opgeworpen. Appellant hoopt dat wordt geoordeeld dat hij zich bevindt in die “verdedigende” positie. Art. 159 G.W. : *“De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.”* Deze bepaling belast meer bepaald elke rechter met een toezicht op de wettigheid van de besluiten en ver-ordeningen van de uitvoerende macht die hij in een bepaald geschil toepast.
De heer B. werd afgewezen. Hij heeft geen recht op werkloosheidsuitkeringen. De toepassing van art 159 GW werd afgewezen. De vordering tot de verwijzingsplicht werd afgewezen.
- **Dat** verhaal wordt verder gezet voor het Hof van Cassatie. Het belang van eiser?:

- 1/Eiser heeft recht op het onvoorwaardelijke “terugkeerbeginsel”.
 2/Eiser stelt vast dat het recht van de Unie volledig miskend wordt. Enkel het arrest RvSt durft te stellen dat het Belgisch recht het recht van de Unie voorafgaat maar motiveert niet zoals bepaald in art 52, 1° lid HGEU.
 3/De onrechtmatige weigering van het onvoorwaardelijke “terugkeerbeginsel” maakt dat eiser wordt gediscrimineerd.
 -Hij dient te bewijzen dat hij effectief in België woont (art 66, 1°lid KB werkloosheidsreglementering), wat niet geldt voor een Belgische inwoner. Daardoor moest hij werkloosheidsuitkeringen terugbetalen. Eiser heeft nochtans recht op het EU-grondrecht van werkloosheidsuitkeringen. Zonder werkloosheidsuitkeringen **kan ik niet overleven**.
 -Hij dient te overleven in de Belgische “democratische” samenleving; waarin hij geen recht heeft op deelname tot de gemeenteraadsverkiezingen of de Europese verkiezingen of op enige vaste ondersteuning kan rekenen nav het ingeschreven zijn in de bevolkingsregisters (subsidies op de nutsverbruiken per ingeschreven inwoner op het aangegeven adres), wat voor de Belgische inwoner wel zo is..
 4/elke vordering dient opnieuw beoordeeld te worden, In het juiste rechtsstelsel: die van het recht van de Unie. Ter staving van zijn cassatieberoep voert eiser volgende middelen tot cassatie aan. **Eerste middel tot cassatie:**

In hoofde van eiser beging de tweede rechter een kwalificatie-fout, door te oordelen vanuit het nationaal recht terwijl het recht dat eiser uitoefent/uitoefende behoort tot het EU-recht, zodat het EU-recht dient te worden gebruikt om te oordelen. **De cassatiegrond is: een kwalificatie-fout.**

1. Eerste onderdeel

- doel is om het geldend recht: het HGEU, aan te duiden

Krachtens de ratificatie van het “Verdrag van Lissabon” (document 2007/C 306/01 van 17.12.2007, in werking op 1 december 2009) door EU-lidstaat België, heeft het “Verdrag van Lissabon” rechtsgrond in België sinds 1 december 2009.

- Krachtens art. 6 van het Verdrag van Lissabon werd een ratificatie procedure overeengekomen:

“1. Dit Verdrag wordt door de hoge verdragsluitende partijen bekrachtigd overeenkomstig hun onderscheiden grondwettelijke bepalingen. De akten van bekrachtiging worden nedergelegd bij de regering van de Italiaanse Republiek.

2. Dit Verdrag treedt in werking op 1 januari 2009, mits alle akten van bekrachtiging zijn nedergelegd, of bij gebreke daarvan op de eerste dag van de maand die volgt op het nederleggen van de akte van bekrachtiging door de ondertekenende staat die als laatste deze handeling verricht.”
- Verklaring 51 “van het Koninkrijk België inzake de nationale parlementen” aangehecht aan het Verdrag van Lissabon, geeft aan dat de ratificatie diende te gebeuren door “*de Kamer van Volksvertegenwoordigers en de Senaat van het federaal Parlement als de parlementaire vergaderingen van de Gemeenschappen en Gewesten, in functie van de bevoegdheden die de Unie uitoefent.*”.
- De Wet van 19 juni 2008 – Belgisch Staatsblad van 19 februari 2009 -, Wet houdende instemming met het Verdrag van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en met de Slotakte, gedaan te Lissabon op 13 december 2007 (1) (2) (3), stelt de ratificatie vast van de onderscheiden parlementaire onderdelen (zie noot 3: decreet van de Vlaamse Gemeenschap/het Vlaamse Gewest van 10 oktober 2008 -Belgisch Staatsblad van 5 november 2008-, decreet van de Franse Gemeenschap van 23 mei 2008 -Belgisch Staatsblad van 15 juli 2008-, decreet van de Duitstalige Gemeenschap van 19 mei 2008 -Belgisch Staatsblad van 15 juli 2008-, decreet van het Waalse Gewest van 22 mei 2008 -Belgisch Staatsblad van 29 mei 2008-, decreet van het Waalse Gewest van 22 mei 2008 - Belgisch Staatsblad van 30 mei 2008-, ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest van 10 juli 2008 -Belgisch Staatsblad van 6 augustus 2008-, ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 10 juli 2008 -Belgisch Staatsblad van 6 augustus 2008-, decreet van de Franse Gemeenschapscommissie van 17 juli 2008 -Belgisch Staatsblad van 26 augustus 2008-). en ratificeert het Verdrag van Lissabon.
- De laatste akte van bekrachtiging werd neergelegd door de republiek Tsjechië op dd. 13 november 2009, waardoor het verdrag van Lissabon in werking trad op **1 december 2009**.

Krachtens art. 1 van het “Verdrag van Lissabon” wordt het “Verdrag betreffende de Europese Unie” (afk. VEU) gewijzigd.

“Het Verdrag betreffende de Europese Unie wordt gewijzigd overeenkomstig de bepalingen van dit artikel.”

Art. 1 onderdeel 2) b) van het “Verdrag van Lissabon”, wijzigt art 1 derde alinea VEU in:

“De Unie is gegrond op dit Verdrag en op het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna „de Verdragen” te noemen). Deze twee Verdragen hebben dezelfde juridische

waarde. De Unie treedt in de plaats van de Europese Gemeenschap, waarvan zij de opvolgster is.”

Krachtens art 1 VEU is de Unie gegrond op het VEU en het “Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie” (afk. VWEU), beiden met dezelfde juridische waarde:

Art 1 onderdeel 8) van het “Verdrag van Lissabon”, vervangt art 6 VEU door volgende tekst:

„Artikel 6

1. De Unie erkent de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, als aangepast op 12 december 2007 te Straatsburg, dat dezelfde rechtskracht als de Verdragen heeft. De bepalingen van het Handvest houden geenszins een verruiming in van de bevoegdheden van de Unie zoals bepaald bij de Verdragen. De rechten, vrijheden en beginselen van het Handvest worden uitgelegd overeenkomstig de algemene bepalingen van titel VII van het Handvest betreffende de uitlegging en toepassing ervan, waarbij de in het Handvest bedoelde toelichtingen, waarin de bronnen van deze bepalingen vermeld zijn, terdege in acht genomen worden.

2. De Unie treedt toe tot het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Die toetreding wijzigt de bevoegdheden van de Unie, zoals bepaald in de Verdragen, niet.

3. De grondrechten, zoals zij worden gewaarborgd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en zoals zij voortvloeien uit de constitutionele tradities die de lidstaten gemeen hebben, maken als algemene beginselen deel uit van het recht van de Unie.”

Krachtens art. 6, 1° VEU heeft het “Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie” (afk. HGEU), (document 2007/C 303/01 HGEU van 12 december 2007; document 2007/C 303/02 Toelichting HGEU van 12 december 2007), dezelfde juridische waarde als de Verdragen

Krachtens art 52 lid 3 HGEU, wordt, aangaande rechten die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte erkend als in het EVRM. Het recht van de Unie kan een ruimere bescherming bieden.

Art. 52 lid 3 HGEU:

“3. Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.”

Krachtens het recht van de Unie, in toepassing van art. 53 lid 3 HGEU, geldt “het terugkeerbeginsel”, met een ruimere bescherming dan het EVRM.

HvJ C-434/09 5 mei 2011 (ECLI code: ECLI:EU:C:2011:277):

“29. Evenzo heeft het Hof reeds vastgesteld dat een beginsel van internationaal recht, dat opnieuw is bevestigd bij artikel 3 van Protocol nr. 4 bij het EVRM, ondertekend te Rome op 4 november 1950, dat het recht van de Unie in de betrekkingen tussen de lidstaten niet kan worden geacht te miskennen, zich ertegen verzet dat een lidstaat zijn eigen staatsburgers het recht van toegang tot zijn grondgebied en verblijf aldaar op welke grond

ook ontzegt (zie arresten van 4 december 1974, Van Duyn, 41/74, Jurispr. Blz. 1337, punt 22, en 27 september 2001, Barkoci et Malik, C-257/99, Jurispr. Blz. I-6557, punt 81).

Dit beginsel verzet zich tevens ertegen dat deze lidstaat zijn staatsburgers van zijn grondgebied verwijderd, hen het verblijf op dat grondgebied weigert of het van voorwaarden afhankelijk stelt (zie in die zin arresten van 7 juli 1992, Singh, C-370/90, Jurispr. Blz. I-4265, punt 22, en 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. Blz. I-...19, punt 31). ”.

•

Krachtens art. 51, 1° HGEU zijn de bepalingen van het HGEU gericht tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden

Krachtens art. 52, 1° HGEU moeten beperkingen op de uitoefening van de in het HGEU erkende rechten en vrijheden bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen slechts beperkingen worden gesteld, indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Krachtens art. 54 HGEU “Verbod van misbruik van recht” is het verboden om een bepaling uit het HGEU uit te leggen als zou zij het recht inhouden enige activiteit te ontplooiën of enige daad te verrichten met als doel de in het Handvest erkende rechten of vrijheden teniet te doen of de rechten en vrijheden verdergaand te beperken dan door dit Handvest is toegestaan.

Het eerste geschonden wetsartikel:

Krachtens de ratificatie van het “Verdrag van Lissabon” (document 2007/C 306/01 van 17.12.2007, in werking op 1 december 2009) door EU-lidstaat België (W 19 juni 2008), heeft het “Verdrag van Lissabon” rechtsgrond in België sinds 1 december 2009

Het tweede geschonden wetsartikel

Krachtens art. 51, 1° HGEU zijn de bepalingen van het HGEU gericht tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

Het derde geschonden wetsartikel, in casu een beginsel:

Krachtens rechtspraak van het HvJ ontstond het beginsel van de rechtstreekse werking van het EU-recht in het nationaal recht. (zie arrest Van Gend en Loos HvJ C-26/62 5 feb 1963 ECLI:EU:C:1963:1)

Het vierde geschonden wetsartikel, in casu een beginsel;

Krachtens rechtspraak van het HvJ ontstond het beginsel van de voorrang van het EU recht op het nationaal recht. (zie arrest Costa/E.N.E.L (HvJ C-6/64 15 juli 1964 ECLI:EU:C:1964:66);

dat principe is ook terug te vinden in het “Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie” (afk. VWEU) in onderdeel “A. VERKLARINGEN BETREFFENDE BEPALINGEN VAN DE VERDRAGEN”; punt 17 “Verklaring betreffende de voorrang”)

Het vijfde geschonden wetsartikel, in casu een beginsel:

Het hoger genoemde “terugkeerbeginsel”

2.

Doordat het bestreden arrest verklaart dat (pg 8 voorlaatste alinea):

“De arbeidsgerechten kunnen wel op basis van voormeld arrest van de Raad van State vaststellen dat de weigering van de gemeente Zemst om de heer B. aldaar in te schrijven en zijn afschrijving naar het buitenland te behouden, terecht was.

Het heeft dan ook geen zin om op de argumentatie van de heer B. met betrekking tot die onderzoeken/ dat arrest van de Raad van State met inbegrip van de problematiek van 'vrijheid van verkeer en verblijf en 'vestiging en terugkeerrecht' en het daarop betrekking Unierecht/ alsook op de in dat kader voorgestelde prejudiciële vraagstellingen in te gaan.”

en aldus het middel van eiser verwerpt, dat, in casu, België onderworpen is aan het HGEU, of anders gezegd, dat eiser de bescherming geniet van de rechten in het HGEU.

dat middel heeft eiser uitgedrukt:

- In het verzoekschrift tot Hoger Beroep pg 2 derde alinea:
“Het EU- recht heeft directe werking en gaat het Belgisch recht vooraf. In casu weigert België om voornoemd algemeen beginsel toe te passen. Zolang dat niet gebeurd is het EU recht “in uitvoering” en geldt het “Handvest van de Grondrechten EU” (afkorting HGEU) voor de lidstaten. Dat handvest verleent aan verzoeker het recht op werkloosheidsuitkeringen (art 34 HGEU).”
- In de conclusie pg 12 eerste alinea, aangaande de voorgestelde prejudiciële vragen:
“Moet art 51, 1° HGEU zo worden uitgelegd dat zolang de heer B. niet wordt ingeschreven in een bevolkingsregister van België, tzt zolang het recht van vrij verblijf niet zijn volledige beloop heeft gekregen, het Handvest van toepassing is? ...”.
- In zijn repliek op het advies van het OM, pg 3, 4° alinea
“In casu weigert de uitvoerende macht (gedekt door de rechterlijke macht), op volstrekt onwettige wijze, om het recht van de Unie ten uitvoer te brengen, wat resulteerde in de weigering van de hoofdverblijfplaats. Bijgevolg blijft de heer B. juridisch verbonden aan het Handvest Grondrechten van de EU (art. 51 HGEU). Dit betekent dat hij, in zijn hoedanigheid van Burger van de Unie, recht heeft op “Sociale zekerheid en sociale bijstand” (art 34 HGEU) waaronder werkloosheidsuitkeringen en “Recht op toegang tot arbeidsbemiddeling” (art. 29 HGEU). In de huidige toestand is dit niet zo.”

3.

terwijl België het “Verdrag van Lissabon” heeft geratificeerd in de Wet van 19 juni 2008 – Belgisch Staatsblad van 19 februari 2009 -, Wet houdende instemming met het Verdrag van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en met de Slotakte, gedaan te Lissabon op 13 december 2007 (1) (2) (3) .en hierdoor heeft ingestemd met art 1 onderdeel 8) van het “Verdrag van Lissabon” dat stelt dat het HGEU deel uitmaakt van het primair recht.

De rechter werd in kennis gesteld van dat gegeven:

- In zijn conclusie pg 3, 2° alinea:
“Het HGEU maakt deel uit van het primair recht van de EU, gelet op het VEU: art 6 punt 1, ingevoegd door het Verdrag van Lissabon dat in werking trad op 1 december 2009.”

terwijl art. 51, 1° HGEU stelt dat de bepalingen van het HGEU gelden voor de lidstaat België tot wanneer zij het recht van de recht van de Unie – in casu het onvoorwaardelijke “terugkeerbeginsel” - ten uitvoer heeft gebracht.

De rechter werd in kennis gesteld van dat rechtsartikel:

- In het verzoekschrift tot Hoger Beroep pg 2 derde alinea:
“Het EU- recht heeft directe werking en gaat het Belgisch recht vooraf. In casu weigert België om voornoemd algemeen beginsel toe te passen. Zolang dat niet gebeurd is het EU recht “in uitvoering” en geldt het “Handvest van de Grondrechten EU” (afkorting HGEU) voor de lidstaten.
- In de conclusie pg 12 eerste alinea, aangaande de voorgestelde prejudiciële vragen:
“Moet art 51, 1° HGEU zo worden uitgelegd dat zolang de heer B. niet wordt ingeschreven in een bevolkingsregister van België, ttz zolang het recht van vrij verblijf niet zijn volledige beloop heeft gekregen, het Handvest van toepassing is? ...”.
- In zijn repliek op het advies van het OM, pg 3, 4° alinea
“In casu weigert de uitvoerende macht (gedekt door de rechterlijke macht), op volstrekt onwettige wijze, om het recht van de Unie ten uitvoer te brengen, wat resulteerde in de weigering van de hoofdverblijfplaats. Bijgevolg blijft de heer B. juridisch verbonden aan het Handvest Grondrechten van de EU (art. 51 HGEU)”

- **terwijl** het beginsel van de voorrang inhoudt dat het primair recht wel degelijk voorafgaat aan het Belgisch recht en het beginsel van de rechtstreekse werking inhoudt dat dat primair recht wel degelijk door iedere belanghebbende kan worden ingeroepen voor iedere nationale rechter.

De rechter werd in kennis gesteld van die rechtsartikelen:

- In de akte tot hoger beroep blz 2 derde alinea
“Het EU- recht heeft directe werking en gaat het Belgisch recht vooraf. In casu weigert ...”

- In zijn tweede conclusie pg 3 eerste alinea
 “ ... Europees niveau. (zie ook arrest *Costa/E.N.E.L. in 1964 en verklaring 17 - Verklaring betreffende de voorrang -in het VWEU.)*”.
- In zijn tweede conclusie in het onderdeel “I.2 Het EU-recht”, pg 2 laatste alinea
 “*Voor het primair recht, heeft het Hof van Justitie (afkorting HvJ) in het arrest Van Gend en Loos (zaaknr C-26/62, EU:C:1963:1), het beginsel van de rechtstreekse werking ontwikkeld. Daardoor kan het primair recht van de EU door iedere belanghebbende worden ingeroepen voor iedere nationale rechter en maken zij bijgevolg ook automatisch deel uit van de nationale rechtsorde.*”

- **terwijl** het beginsel van het recht op terugkeer naar het thuisland wel degelijk verbiedt dat het verblijf wordt geweigerd en verbiedt dat het verblijf van voorwaarden afhankelijk wordt gesteld zoals oa. het Belgische onderzoek om te bepalen of eiser voldoet aan de voorwaarde om aangetroffen te worden op het aangegeven adres op een willekeurig tijdstip.,

De rechter werd in kennis gesteld van dat rechtsartikel:

- In zijn tweede conclusie in het onderdeel “I.2 Het EU-recht”, pg 3 derde alinea
 “*In het EU-recht wordt de terugkeer van een burger van de unie naar zijn thuisland, juridisch onderbouwd door het volgende beginsel uit de “algemene beginselen” van het primair recht:*
Uit rechtspraak van het Hof van Justitie: C-434/09 5 mei 2011 (ECLI code: ECLI:EU:C:2011:277) punt 29
“Evenzo heeft het Hof reeds vastgesteld dat een beginsel van internationaal recht, dat opnieuw is bevestigd bij artikel 3 van Protocol nr. 4 bij het EVRM, ondertekend te Rome op 4 november 1950, dat het recht van de Unie in de betrekkingen tussen de lidstaten niet kan worden geacht te miskennen, zich ertegen verzet dat een lidstaat zijn eigen staatsburgers het recht van toegang tot zijn grondgebied en verblijf aldaar op welke grond ook ontzegt (zie arresten van 4 december 1974, Van Duyn, 41/74, Jurispr. Blz. 1337, punt 22, en 27 september 2001, Barkoci et Malik, C-257/99, Jurispr. Blz. I-6557, punt 81).
Dit beginsel verzet zich tevens ertegen dat deze lidstaat zijn staatsburgers van zijn grondgebied verwijderd, hen het verblijf op dat grondgebied weigert of het van voorwaarden afhankelijk stelt (zie in die zin arresten van 7 juli 1992, Singh, C-370/90, Jurispr. Blz. I-4265, punt 22, en 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. Blz. I-...19, punt 31).”
- In zijn repliek op het advies van het OM pg 2 onderdeel 2 eerste alinea:
 “*Vanuit het onvoorwaardelijk terugkeer-recht naar het thuisland van de heer B. (HvJ: C-434/09 5 mei 2011 punt 29; ECLI code: ECLI:EU:C:2011:277), woont de heer B. effectief sinds 25.02.16 te 1982 Zemst, Dat onvoorwaardelijk terugkeerrecht werd door het HvJ als “beginsel” toegevoegd aan het primair EU-recht, na toetsing aan het EVRM. Vóór het Verdrag van Lissabon werd dat onvoorwaardelijk terugkeerrecht telkenjare gepubliceerd in het Staatsblad. Gelet op het onvoorwaardelijk karakter van het terugkeer-recht heeft de uitvoerende*

macht (gemeente Zemst, binnenlandse zaken, raad van state), of een andere macht, geen enkele bevoegdheid om wat dan ook te “controleren”, met uitzondering van de controle of de heer B. de Belgische nationaliteit heeft.”

4. Tweede onderdeel. Voortbouwend op het geldend recht: het HGEU, past eiser die rechten (zie art. 51.1° HGEU: *“eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan”*) verder toe :

Het eerste geschonden wetsartikel, in casu een beginsel:

Krachtens rechtspraak van het HvJ ontstond het beginsel van de rechtstreekse werking van het EU-recht in het nationaal recht. (zie arrest Van Gend en Loos HvJ C-26/62 5 feb 1963 ECLI:EU:C:1963:1)

Het tweede geschonden wetsartikel, in casu een beginsel;

Krachtens rechtspraak van het HvJ ontstond het beginsel van de voorrang van het EU recht op het nationaal recht. (zie arrest Costa/E.N.E.L (HvJ C-6/64 15 juli 1964 ECLI:EU:C:1964:66);

dat principe is ook terug te vinden in het “Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie” (afk. VWEU) in onderdeel “A. VERKLARINGEN BETREFFENDE BEPALINGEN VAN DE VERDRAGEN”; punt 17 “Verklaring betreffende de voorrang”)

Het derde geschonden wetsartikel:

Krachtens rechtspraak van het HvJ wordt een verblijf van maximum 3 maanden (art 6 Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG) in een andere lidstaat niet als een “vestiging” t.t.z. een daadwerkelijk verblijf aanzien. Een verblijf van meer dan 3 maanden (art 7 Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG) getuigt wel van een vestiging.

HvJ C-456/12 12 maart 2014 punt 53; ECLI code: ECLI:EU:C:2014:135

“Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf

– van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland.”

Het vierde geschonden wetsartikel:

Krachtens art. 34 HGEU erkent de Unie het recht op sociale zekerheidsvoorzieningen bij verlies van arbeid

Het vijfde geschonden wetsartikel:

Krachtens art. 21 HGEU is discriminatie verboden.

Het zesde geschonden wetsartikel:

Krachtens art. 54 HGEU geldt er een verbod op misbruik van recht.

Het zevende geschonden wetsartikel

Krachtens art. 52, 1° HGEU moeten beperkingen op de uitoefening van de in het HGEU erkende rechten en vrijheden bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen slechts beperkingen worden gesteld, indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De toelichting geeft aan dat “Lid 1 gaat over de beperkingsregeling. De gebruikte formulering is geïnspireerd op de jurisprudentie van het Hof van Justitie: „...

Volgens vaste rechtspraak kan de uitoefening van deze fundamentele rechten, met name in het kader van een gemeenschappelijke marktordening, evenwel aan beperkingen worden onderworpen, voor zover die beperkingen werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die de Gemeenschap nastreeft en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidbare ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast.” (Arrest van 13 april 2000, zaak C-292/97, r.o. 45).

5.

Doordat het bestreden arrest verklaart dat (pg 9 tweede en derde alinea):

“... het is aan hem om te bewijzen dat hij zijn hoofdverblijfplaats in België had en daar (in Zemst) ook effectief gewoonlijk verbleef. Echter faalt hij in die bewijslast, zoals hierboven reeds werd uiteengezet. ... Bijgevolg besluit het arbeidshof op grond van de hierboven besproken elementen dat de heer B. niet voldeed aan artikel 66, eerste lid van het Werkloosheidsbesluit en dus geen recht had op werkloosheidsuitkeringen vanaf 26 november 2015.”

en aldus het middel van eiser verwerpt dat, gelet op de weigering van toepassing van het onvoorwaardelijk terugkeerbeginsel, België verplicht is om eiser de grondrechten uit het HGEU te verstrekken.

dat middel heeft eiser uitgedrukt:

- In de akte tot hoger beroep blz 2 derde alinea
“Het EU- recht heeft directe werking en gaat het Belgisch recht vooraf. In casu weigert België om voornoemd algemeen beginsel toe te passen. Zolang dat niet gebeurd is het EU recht “in uitvoering” en geldt het “Handvest van de Grondrechten EU” (afkorting HGEU) voor de lidstaten. Dat handvest verleent aan verzoeker het recht op werkloosheidsuitkeringen (art 34 HGEU). “
- In zijn tweede conclusie pg 11 punt C/, in het onderdeel aangaande voorgestelde prejudiciële vragen
*“C/
 ... België weigert het verblijf toe te staan. Art. 51, 1° HGEU stelt dat:” De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen”. In casu verhindert de lidstaat België de terugkeer van de heer B. naar zijn thuisland. Moet art 51, 1° HGEU zo worden uitgelegd dat zolang de heer B. niet wordt ingeschreven in een bevolkingsregister van België, ttz zolang het recht van vrij verblijf niet zijn volledige beloop heeft gekregen, het Handvest van toepassing is?...“*
- in zijn repliek op de conclusie van het OM pg 2 onderdeel 1.3
*“Ten onrechte meent het OM dat de heer B. onder het Belgisch recht moet worden beoordeeld. Het OM slaat de bal compleet mis.
 In casu nam de heer B. het EU-recht op van “Vrijheid van verkeer en van*

verblijf” (art 45 HGEU). De heer B. wou een eind maken aan dit recht door op 25.02.2016 zijn hoofdverblijfplaats verder te zetten in Zemst, doch dit werd onwettig geweigerd. Bijgevolg is de opname van het EU-recht “Vrijheid van verkeer en van verblijf” nog steeds lopende tot de heer B., conform de EU-wetgeving, wordt ingeschreven in de bevolkingsregisters te Zemst. Dan pas wordt het EU-recht op vrij verblijf uitgedoofd. Tot dat moment geniet de heer B. van de bescherming van het EU-recht (art 51 HGEU); met oa. het recht op werkloosheidsuitkeringen. De heer B. moet dan ook worden beoordeeld vanuit de EU-wetgeving. ...”

-

6

terwijl het beginsel van de voorrang inhoudt dat het primair recht wel degelijk voorafgaat aan het Belgisch recht.

-

De rechter werd in kennis gesteld van dat rechtsartikel:

- In de akte tot hoger beroep blz 2 derde alinea
“Het EU- recht heeft directe werking en gaat het Belgisch recht vooraf. In casu weigert ...”
- In zijn tweede conclusie pg 3 eerste alinea
“... Europees niveau. (zie ook arrest Costa/E.N.E.L. in 1964 en verklaring 17 - Verklaring betreffende de voorrang -in het VWEU.)”

-

• **terwijl** het beginsel van de rechtstreekse werking inhoudt dat dat primair recht wel degelijk door iedere belanghebbende kan worden ingeroepen voor iedere nationale rechter

-

De rechter werd in kennis gesteld van dat rechtsartikel:

- In zijn tweede conclusie in het onderdeel “I.2 Het EU-recht”, pg 2 laatste alinea
“Voor het primair recht, heeft het Hof van Justitie (afkorting HvJ) in het arrest Van Gend en Loos (zaaknr C-26/62, EU:C:1963:1), het beginsel van de rechtstreekse werking ontwikkeld. Daardoor kan het primair recht van de EU door iedere belanghebbende worden ingeroepen voor iedere nationale rechter en maken zij bijgevolg ook automatisch deel uit van de nationale rechtsorde. Als voorwaarde geldt evenwel dat de verplichtingen nauwkeurig, duidelijk en onvoorwaardelijk zijn en geen aanvullende maatregelen vereisen, op nationaal noch op Europees niveau.”
- In zijn tweede conclusie in het onderdeel 3.3.4 “Toepassing art 159 G.W. → Weerlegging van het vonnis van de eerste rechter: het definitieve arrest van de raad van state van 23 februari 2021 dat de heer B. afwijst”, op pg 15 laatste alinea; pg 16 derde en laatste alinea:
“Ook de raad van state dient zich te onderwerpen aan het EU recht, wat niet gebeurde. Het beginsel van de rechtstreekse werking werd niet aanvaard door de RvSt”
en
“Ook het ministerie van binnenlandse zaken dient zich te onderwerpen aan het EU recht, wat niet gebeurde: het beginsel van de rechtstreekse werking werd niet aanvaard door binnenlandse zaken”

en

“Ook de gemeente Zemst dient zich te onderwerpen aan het EU recht, wat niet gebeurde. Het beginsel van de rechtstreekse werking werd niet aanvaard door de gemeente.”

-
- **terwijl** het recht van de Unie aangaande het begrip “vestiging” wel degelijk stelt dat eiser zijn hoofdverblijfplaats in België behoudt gedurende zijn verblijf in het GH-Luxemburg, omdat hij slechts voor maximum drie maanden in het GH-Luxemburg heeft verbleven.

•

De rechter werd in kennis gesteld van dat rechtsartikel:

- In zijn tweede conclusie op pag 10, in het onderdeel 3.1.3, de eerste alinea. *“Gelet op het feit, dat de heer B. het EU recht op vrij verblijf opnam voor een termijn van maximum drie maanden en hij daarna terugkeerde naar het thuisland:*

► *Art. 6,1° richtlijn 2004/38/EG: “Burgers van de Unie hebben het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.”*

Waarover rechtspraak van het HvJ stelt dat het verblijf op het grondgebied van een andere lidstaat voor een periode van maximum drie maanden, niet als een “vestiging” t.t.z.: een daadwerkelijk verblijf, geldt. Terwijl het verblijf, voor een termijn van meer dan drie maanden (art. 7 richtlijn 2004/38/EG) getuigt van een vestiging C-456/12 12 maart 2014 (ECLI code: ECLI:EU:C:2014:135) punt 53:

► *“Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf – van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland.”*

Zodat uit Stuk 5 volgt dat de hoofdverblijfplaats van de heer B. vanaf 20 jan.2010 tot heden gelegen is te 1982 Zemst, ...”

•

terwijl het HGEU, in art. 34 HGEU, wel degelijk stelt dat eiser recht heeft op werkloosheidsuitkeringen omdat hij wel degelijk verblijft te Zemst.

•

De rechter werd in kennis gesteld van dat rechtsartikel:

- In de akte tot hoger beroep blz 2 derde alinea *“Het EU- recht heeft directe werking en gaat het Belgisch recht vooraf. In casu weigert België om voornoemd algemeen beginsel toe te passen. Zolang dat niet gebeurd is het EU recht “in uitvoering” en geldt het “Handvest van de Grondrechten EU” (afkorting HGEU) voor de lidstaten. Dat handvest*

verleent aan verzoeker het recht op werkloosheidsuitkeringen (art 34 HGEU). “

- *In de akte tot hoger beroep blz 4 tweede alinea “In zijn hoedanigheid van “Burger van de Unie” heeft verzoeker recht op werkloosheidsuitkeringen (art 34 Handvest van de grondrechten van de EU)”.*
- *in zijn repliek op de conclusie van het OM pg 3 derde en vierde alinea: “Aangezien, volgens EU-recht, de hoofdverblijfplaats van de heer B. vanaf 20 jan.2010 tot heden gelegen is te 1982 Zemst, ..., is er geen grond tot toepassing van art 66, 1° lid KB 25.11.1991houdende werkloosheidsreglementering (KB werkl. regl.). Diegene die artikel 66, 1° KB werkl. regl. aanwendt, en/of het via “bewijzen” wil laten voeden – wat aan appellant werd opgelegd -, miskent de hoger aangehaalde “Wetten”; en miskent daardoor het “Verbod van misbruik van recht” (art. 54 HGEU). Het OM doet dat toch en wil appellant dwingen om “bewijzen” neer te leggen, maar kan om die redenen onmogelijk worden gevolgd. Eigenrichting is trouwens verboden, nochtans ondersteunt het OM dergelijke verwerpelijke houding en haar gevolgen”.*

“In casu weigert de uitvoerende macht (gedekt door de rechterlijke macht), op volstrekt onwettige wijze, om het recht van de Unie ten uitvoer te brengen, wat resulteerde in de weigering van de hoofdverblijfplaats. Bijgevolg blijft de heer B. juridisch verbonden aan het Handvest Grondrechten van de EU (art. 51 HGEU). Dit betekent dat hij, in zijn hoedanigheid van Burger van de Unie, recht heeft op “Sociale zekerheid en sociale bijstand” (art 34 HGEU) waaronder werkloosheidsuitkeringen en “Recht op toegang tot arbeidsbemiddeling” (art. 29 HGEU). In de huidige toestand is dit niet zo.”

- **terwijl** het HGEU, in art. 21 HGEU, wel degelijk stelt dat discriminatie verboden is omdat eiser, zagezegd met domicilie te GH-Luxemburg, moet bewijzen dat hij effectief woont te Zemst, ..., voor het bekomen van werkloosheidsuitkeringen, Een voorwaarde waaraan de nationale Belgische bevolking niet moet voldoen.
- De rechter werd in kennis gesteld van dat rechtsartikel:
- in zijn tweede conclusie pg 17 laatste alinea en pg 18 eerste alinea: *“Uit de rechtsweigering, van het recht op terugkeer naar het thuisland bij de uitoefening van het recht op verblijf, volgt dat de heer B. niet werd ingeschreven in de bevolkingsregisters van de gemeente Zemst. Waardoor de heer B. in deze zaak, voor het bekomen van werkloosheidsuitkeringen, het bewijs dient te leveren dat hij effectief in België woont. Terwijl een inwoner van België niet dient te bewijzen dat hij effectief in België woont. Zijn/Haar inschrijving in de bevolkingsregisters volstaat. Gelet op voornoemde rechtsweigering is er sprake van discriminatie. Die rechtsweigering en discriminatie moeten door het HvJ worden uitgesproken”*
- in zijn tweede conclusie pg19 laatste alinea: *“Appellant vordert de vaststelling dat de heer B. wordt gediscrimineerd t.o.v. de Belgische bevolking. Die discriminatie dient via prejudiciële vraag te worden uitgeklaard. (zie hoger)”.*
 - **terwijl** het HGEU, in art. 54 HGEU, wel degelijk stelt dat er een verbod bestaat van misbruik van recht.

- De rechter werd in kennis gesteld van dat rechtsartikel:
 - in zijn tweede conclusie pg 2 onderdeel I.1, 4° alinea.

“Doordat de heer B. de vrijheid van verkeer en van verblijf wordt ontzegd, wat een misbruik is van recht (art. 54 HGEU), dient hij te bewijzen dat hij effectief woont te België. Wat zowel tot het bekomen van een hoofdverblijfplaats als tot het bekomen van werkloosheidsuitkeringen, mislukt is. Het verbod op misbruik van recht, dat door geïntimeerde volledig wordt genegeerd, is echter een Grondrecht dat niet mag worden miskend.”
 - in zijn tweede conclusie pg 14 onderdeel 3.3.2. voorlaatste alinea:

“Appellant heeft duidelijk aangegeven niet meer in het GH-Luxemburg te wonen (uitschrijving bevolkingsregisters en einde huurcontract) en zich opnieuw te hebben gevestigd op zijn oud adres te 1982 Zemst, Toch beslist de RVA dat appellant in het GH-Luxemburg woont. En dient hij te bewijzen dat hij effectief in België woont. De RVA mag het verbod van misbruik van recht (art. 54 HGEU) niet miskennen”
 - in zijn tweede conclusie pg 14 onderdeel 3.3.2.laatste alinea en pg 15 eerste alinea

*“Ook de vordering van 45.000 euro wegens schending van het “subjectief, fundamenteel en persoonlijk EU recht” van appellant om het gastland te verlaten, mag niet worden miskend. In casu valt die beslissing in het gastland zodat richtlijn 2004/38/EG van toepassing is. Die richtlijn geeft aan appellant “een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten”. **Bijgevolg beslist appellant over het einde van het verblijf in het gastland.** Appellant aanvaard de Push Back redenering niet.*

*Op die wijze miskent de RVA, het bestuur van het GH-Luxemburg. En miskent de RVA het wettelijke begrip van art 4 punt 3 VEU zijnde de samenwerking om de Unie doelen te verwezenlijken en art. 54 HGEU zijnde het verbod van misbruik van recht. De RVA heeft alle contactgegevens van het gemeentebestuur van Esch-sur-Sûre en had haar kunnen bevragen omtrent de verblijfstoestand van de heer B.. Wat niet gebeurde. De RVA gedraagt zich zeker niet voorzichtig en bezorgd. Bovenal voert de RVA die onwettige beslissing uit **in een ander land** – zozegged door het versturen per post, zonder bewijs van verzending: van de beslissing dd. 26/10/2020 en de bekendmaking van het eerste teruggevorderde bedrag – zonder het “exequatur” van de rechtbank aldaar te hebben verkregen. De RVA verstoort de openbare orde in het GH-Luxemburg, Zij beschikt over geen enkel recht om zo te handelen. De RVA gedraagt zich zeker niet voorzichtig en bezorgd. De vordering van 45.000 eur is zeker noodzakelijk.”*
 - in zijn tweede conclusie pg 17 onderdeel 3.3.4 laatste alinea van dat onderdeel.

“De eerste rechter kan om al die redenen niet gevolgd worden. Het arrest van de RvSt, de besluiten van de gemeente Zemst en binnenlandse zaken moeten worden afgewezen en vernietigd. In deze geldt de wet zijnde het beginsel verwoord door het HvJ : C-434/09 5 mei 2011 (ECLI code: ECLI:EU:C:2011:277) punt 29 Elke andere keuze vormt misbruik van recht (art. 54 HGEU).“

- in zijn tweede conclusie pg 20, in de vorderingen:
“De vordering van 150.000 eur wegens schending van het verbod van misbruik van recht (art. 54 HGEU): het EU recht stelt dat de heer B. zijn hoofdverblijf heeft te 1982 Zemst, ..., dus niet op het adres 9650 Esch-sur-Sûre, ...”
- in zijn repliek op het OM pg 3; 3° alinea
“Aangezien, volgens EU-recht, de hoofdverblijfplaats van de heer B. vanaf 20 jan.2010 tot heden gelegen is te 1982 Zemst, ..., is er geen grond tot toepassing van art 66, 1° lid KB 25.11.1991 houdende werkloosheidsreglementering (KB werkl. regl.). Diegene die artikel 66, 1° KB werkl. regl. aanwendt, en/of het via “bewijzen” wil laten voeden – wat aan appellant werd opgelegd -, miskent de hoger aangehaalde “Wetten”; en miskent daardoor het “Verbod van misbruik van recht” (art. 54 HGEU). Het OM doet dat toch en wil appellant dwingen om “bewijzen” neer te leggen, maar kan om die redenen onmogelijk worden gevolgd. Eigenrichting is trouwens verboden, nochtans ondersteunt het OM dergelijke verwerpelijke houding en haar gevolgen”. Noot: “Wetten” = het onvoorwaardelijk “terugkeerbeginsel” en het recht van de Unie aangaande het begrip “vestiging”.

- **terwijl** het HGEU in art. 52, 1° wel degelijk stelt dat beperkingen op de uitoefening van de in het HGEU erkende rechten en vrijheden bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen slechts beperkingen worden gesteld, indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. In casu gaat het om de beperking van het terugkeerbeginsel en de beperking op werkloosheidsuitkeringen ten gevolge van de beperking van het terugkeerbeginsel. Eiser stelt vast dat tot heden geen enkele evaluatie/ afweging werd uitgevoerd van het begrip “fundamentele rechten”. Ook het woord “grondrechten” is blijkbaar banaal geworden.

De rechter werd in kennis gesteld van dat rechtsartikel:

- In de akte tot hoger beroep pg 7 laatste alinea:
“10/ de afwijzing van de vordering tot 45.000 eur wegens miskennen van het fundamenteel en persoonlijk EU recht van verzoeker – of in Belgische termen wegens miskennen van zijn burgerlijk subjectief recht – om zijn verblijf in het GH-Luxemburg te beëindigen, is onterecht.
- in zijn tweede conclusie pg 11, in het deel voorgestelde prejudiciële vragen, vijfde alinea
“Dient de beperking van het recht op vrij verblijf, gemotiveerd te worden via de ”evenredigheidstoets”, zoals vermeldt in art. 52, 1° HGEU? In casu is er geen “evenredigheidstoets”, wat zijn de juridische gevolgen voor deze zaak?”
- In zijn tweede conclusie pg 14 zesde alinea:
“De RVA laat na om een evenredigheidstoets (art. 52, 1° HGEU) op te

maken om die inperking van het recht op werkloosheidsuitkeringen te motiveren.”

- **Tweede middel tot cassatie:**

De cassatiegrond: De formele onwettelijkheid van de bestreden uitspraak, meer bepaald: de schending van een essentiële vorm in de procedure die leidt tot de uitspraak

21.

Het geschonden wetsartikel
Krachtens art. 159 Grondwet passen de hoven en rechtbanken, de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.

22.

Doordat het bestreden arrest verklaart dat: “ ... aan die onderzoeken en aan dat arrest niet tornen. Zij zijn hiervoor razione materiae niet bevoegd. Dat geldt ook voor de door de heer B. gevorderde toetsing van 'voornoemde onderzoeken/ beslissingen van administratieve overheden en ... aan artikel 159 van de Grondwet.”(Arrest pg 8 vijfde al.), en aldus het middel van eiser verwerpt om de akten met de daaraan gekoppelde “onderzoeken” te evalueren op hun wettigheid gelet op art 159 Grondwet.

dat middel heeft eiser uitgedrukt:

In de akte tot hoger beroep blz 4 derde alinea

“2/ Het beroep is noodzakelijk opdat het arbeidshof de beslissingen van binnenlandse zaken en de gemeente Zemst, onderwerpt aan de opgedragen wettigheidscontrole gelet op art 159 GW. De ...

Verzoeker vordert de toepassing van art 159 GW.

Verzoeker vordert bijgevolg dat de beslissingen van de gemeente Zemst en binnenlandse zaken niet worden toegepast.”

- 23.

terwijl *elk rechtsprekend orgaan bevoegd en verplicht is om de interne en externe wettigheid na te gaan van elke administratieve akte waarop een vordering, verweer of exceptie is gegrond.*

-

De rechter werd in kennis gesteld van het geschonden rechtsartikelen:

- in zijn tweede conclusie in het onderdeel “I.3. Het Belgisch recht”, pg 3 voorlaatste alinea.

“...”.

► Art. 159 G.W. bepaalt: “De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen”.

De wetgever bepaalt de ...”.

- in zijn tweede conclusie in het onderdeel 3.1.2. pg 4 laatste alinea
 ““In casu maakt appellant gebruik van Art. 159 G.W. om de onderzoeken en besluiten van de administratieve overheden te bestrijden.”
- De rechter werd in kennis gesteld van de toepassing van art 159 G.W.:

Aangaande het besluit van de gemeente Zemst:

Op pg 5 in het onderdeel II.2:

“De heer B. woonde van 20 jan. 2010 tem. 26 nov. 2015 op het adres: Zemst, ... (**Stuk 5**).

De heer B. en mevr. M. zijn de eigenaren van het gebouw. Rond het jaar 2000 besliste de gemeente Zemst het gebouw van een nieuwe nummering te voorzien: 103 werd ..., 103A werd

In het kader van de leegstandsheffing werd een opmetingsplan aangevraagd om het aandeel van het appartement en de winkelruimte tov, de totale oppervlakte gebouw, te bepalen (**Stuk 12**). Een foto van het gebouw wordt eveneens toegevoegd, waarbij het aandeel van het appartement gelegen is binnen de rode lijnen. (**Stuk 13**)”

Op pg. 5 in het onderdeel II.9:

“Op dd. 25 feb. 2016 werd de adreswijziging aangegeven bij de gemeente Zemst. (**Stuk 10**). Het bewijs van zijn afvoering uit de bevolkingsregisters van Esch-sur-Sûre werd overhandigd.

Een document: “onderzoeksverslag Politie” diende te worden ondertekend.

Dat document werd medegedeeld n.a.v. de mededeling, op dd.14 juli 2017, aan de heer B., van het administratief dossier Binnenlandse zaken (**Stuk 11**).”

Op pg. 5 in het onderdeel II.11:

“Op dd. 4 april 2016 verstuurde de heer B. een aangetekend schrijven om zijn aangifte te bevestigen en tegenstelbaar te maken, met, in bijlage, het bewijs van zijn afvoering uit de bevolkingsregisters van Esch-sur-Sûre. (**Stuk 9**)”

Op pg. 16 vanaf de voorlaatste alinea in het onderdeel **3.3.4**

Toepassing art 159 G.W. → Weerlegging van het vonnis van de eerste rechter: het definitieve arrest ..., tot het onderdeel 3.3.5.

“Het geschil voor binnenlandse zaken vloeit voort uit het besluit van de gemeente Zemst, waarop art 159 G.W. ook van toepassing is.

**Ook de gemeente Zemst dient zich te onderwerpen aan het EU recht, wat niet gebeurde. Het beginsel van de rechtstreekse werking werd niet aanvaard door de gemeente. Het verblijf werd niet toegestaan. Het evenredigheidsbeginsel, om die beperking van het EU recht uit te leggen, werd niet toegepast.*

Art. 7 § 5 KB 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en ... ,in de versie van toepassing vóór 8 mei 2017 stelt: “Het onderzoek van de reële verblijfplaats van een persoon die zijn hoofdverblijfplaats in een gemeente van het Rijk vestigt of die in België van verblijfplaats verandert wordt uitgevoerd door de lokale overheid binnen **acht werkdagen na de in § 1 bedoelde aangifte. Na afloop van dit onderzoek en binnen **twintig dagen na de datum van aangifte**, vermeld in §1, geeft de gemeentelijke overheid er aan de gemeente van de vorige verblijfplaats ofwel kennis van dat de betrokkene ingeschreven is in de registers, ofwel dat zijn aanvraag tot inschrijving afgewezen is.” De aangifte gebeurde op 25 februari 2016 (**Stuk11**), dus zou het onderzoek moeten doorgaan op vrijdag 26, 27, 29 feb., 1, 2, 3, 4, za 5 maart.*

De eerste controledatum werd overschreven. Dit is onaanvaardbaar. Deze controle moet uit de debatten geweerd worden. Appellant meent het cijfer 9 te lezen.

Dat is buiten de reglementaire tijd.

De heer B. heeft het recht om te leven en kon zich dan ook terug vrij verplaatsen en anderen ontmoeten (Art. 3 Wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de ...) vanaf 6 maart.

*Het “onderzoeksverslag politie” (**Stuk11**) bewijst bijgevolg dat de reglementaire tijden niet werden gerespecteerd.*

** Het “onderzoeksverslag politie” (**Stuk11**) vermeldt ook een vaststelling: “nazicht door rolluik op te lichten, woning volledig leeg + duidelijk reeds geruime geen bewoning geweest.”*

*Die vaststelling is onvoldoende gemotiveerd (Wet motivering bestuurshandelingen). Het gebouw heeft immers 6 rolluiken. Uit **de stukken 12 en 13** volgt dat 5 rolluiken behoren tot het appartement, 1 rolluik tot de winkelruimte. Door het rolluik niet te benoemen kan niet met zekerheid gezegd worden dat het rolluik toebehoort aan het appartement. De waarschijnlijkheid is groot dat het rolluik van de winkelruimte omhoog werd getild.*

** Het besluit van de gemeente Zemst (**Stuk 9**) motiveert met “Woning leeg. Reeds geruime tijd geen bewoning”.*

Die motivering is onvoldoende gemotiveerd (Wet motivering bestuurshandelingen) om begrepen te worden: de feitelijke overwegingen (ttz.: “nazicht door rolluik gelijkvloers op te lichten”) ontbreken.

**Bovendien werd de heer B. niet gehoord, zagezegd een Belgisch beginsel van het recht op behoorlijk bestuur. In elk geval diende een Unie evenredigheidstoets te worden uitgevoerd. Het valt niet in te zien hoe dit kan gebeuren zonder de heer B. te horen.*

De eerste rechter kan om al die redenen niet gevolgd worden.

Het

In deze geldt de wet zijnde het beginsel verwoord door het HvJ : C-

434/09 5 mei 2011 (ECLI code: ECLI:EU:C:2011:277) punt 29.
Elke andere keuze vormt misbruik van recht (art. 54 HGEU)."

-
- Aangaande het besluit van binnenlandse zaken:

"Het geschil voor de RvSt vloeit voort uit het besluit van binnenlandse zaken, waarop art 159 G.W. ook van toepassing is.

**Ook het ministerie van binnenlandse zaken dient zich te onderwerpen aan het EU recht, wat niet ge-beurde: het beginsel van de rechtstreekse werking werd niet aanvaard door binnenlandse zaken. Het ver-blijf werd niet toegestaan. Het evenredigheidsbeginsel, om die beperking van het EU recht uit te leggen, werd niet toegepast.*

**Het onderzoek van binnenlandse zaken is onvoldoende gemotiveerd (Wet motivering bestuurshandelin-gen), werd gebrekkig uitgevoerd door geen rekening te houden met de voltijdse betrekking van de heer B. en de heer B. werd wel degelijk aangetroffen aan zijn woning.*

Het AD binnenlandse zaken vermeldt de volgende plaats bezoeken: 5/8, 1/9 15:00, 9/9 12:04, 21/9 11:15, 4/10 11:30, 26/10 18:20, 27/10 12:00 niet aangebeld 13:40 niet aan-gebeld, 7/2 19:00 niet aangebeld maar vaststelling dat "man komt naar buiten" .

-In casu wordt de feitelijke overweging in het besluit vermeld dat de heer B. voltijds is tewerkgesteld te Zaventem.(Stuk 25), maar de motivering is niet afdoend: de uren van plaats bezoek zijn veelal gelegen in de kantooruren. Of worden niet vermeld: 5/8 zodat controle onmogelijk is.

*-In casu wordt ook een e-mail van politieagent B.W. betrokken in het verhaal wat niet kan aanvaard worden: in deze bestaat er een formulier "woonstcontrole onderzoeksverslag politie", wat het geijkte ka-naal is voor deze controle. En dat formulier vereist een handtekening. Die handtekening is niet in de e-mail te zien. De e-mail moet bijgevolg **uit de debatten gehouden** worden. In elk geval wordt in de e-mail niet vermeldt of er aangebeld werd of aangeklopt. Zonder aanbellen kan de heer B. niet weten of er iemand voor de deur staat.*

-Bij enkele plaats bezoeken wordt niet vermeld of er aangebeld werd of aangeklopt: 27/10 12:00 13:40 en 7/2 19:00. De feitelijke overwegingen ontbreken. Zonder aanbellen kan de heer B. niet weten of er iemand voor de deur staat.

- op 7/2 om 19:00 werd vastgesteld dat "een man" op het bewuste adres "naar buiten kwam", maar vond het bestuur het onnodig om de identiteit van die persoon te achterhalen. Uiteraard stelt appellant dat hij die bewuste persoon was. Hij werd wel degelijk aangetroffen op het bewuste adres.

De feitelijke overweging dat het werk soms kan uitlopen, dat file voor vertraging zorgt wordt niet ver-meld maar waren zeker van toepassing.

**De RvSt rechter mag het wettelijk begrip van de hoorplicht, vervat in art 8 §1 derde lid Wet 19 juli 1991 "betreffende bevolkingsregisters, ...", niet miskennen, door "het verhoor van dd. 25 sept 2017" uit de beslissing van de gemachtigde van Binnenlandse Zaken om te buigen tot "de hoorzitting van dd. 25 sept 2017",*

zonder motivering.

*De heer B. werd op 25 september verhoord terwijl de wet het heeft over “gehoord worden door de gemachtigde”. Het is onaanvaardbaar dat dat niet gebeurde (**Stuk 17**).”*

- **Derde middel tot cassatie:** de exceptie van onwettigheid

Voor de eerste rechter werd de toepassing van art 159 G.W. niet gevorderd, gelet op uitspraken dat dit slechts mag gebeuren vanuit een verdedigende positie. Art 159 G.W. werd niet ambtshalve toegepast door de eerste rechter.

Voor de tweede rechter werd de toepassing van art 159 G.W. gevorderd, doch dit werd afgewezen.

Eiser vordert, voor het Hof van Cassatie, de toepassing van art. 159 G.W. aangaande de akte van de gemeente Zemst en de akte van binnenlandse zaken:

31.

Het toepasselijke recht:

Het HGEU is van toepassing want:

-Eiser paste art. 45 HGEU toe: “Het recht op vrij verkeer en verblijf”. In de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG wordt dit recht gedefinieerd als een “fundamenteel en persoonlijk recht”. In Belgische termen betreft dat recht dus een burgerlijk recht en geen politiek recht. Eiser verbleef voor een termijn van minder dan 3 maanden in het GH-Luxemburg en besloot om terug te keren naar het thuisland. Eiser zal op die beslissing niet terugkomen.

-De rechtspraak van het HvJ reikt aangaande art. 45 HGEU, vanaf de betwistingen aangaande het recht om te mogen vertrekken tot en met de betwistingen aangaande de terugkeer naar het thuisland. Maw. het volledige traject behoort tot het recht van de Unie tot en met de correcte afsluiting van het art 45 HGEU, volgens het recht van de Unie.

-In casu werd het verblijf geweigerd, nav. de aangifte van de terugkeer naar het thuisland. Het bestuur stelde dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden, wat werd vastgesteld in het “onderzoek van de reële verblijfplaats”. Het “onderzoek van de reële verblijfplaats” werd ingesteld door art. 7 § 5 KB 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en

Het beginsel van het recht op terugkeer naar het thuisland (HvJ C-434/09 McCarthy/SSHD van 5 mei 2011 ECLI:EU:C:2011:277 punt 29 en 34) wordt miskend door lidstaat België omdat een weigering van het verblijf verboden is en het stellen van voorwaarden om te mogen verblijven eveneens verboden is. Eiser heeft een “*een onvoorwaardelijk verblijfsrecht*” in zijn thuisland.(punt 34) .

-Vanwege het geweigerde verblijfsrecht, geniet eiser van de bescherming van art 51, 1° HGEU. Dat artikel stelt dat het HGEU geldt tot lidstaat België het recht van de Unie ten uitvoer heeft gebracht. Dus tot de heropname in de bevolkingsregisters van de gemeente Zemst, wat nog moet komen.

Art. 51,1° HGEU verplicht de lidstaten eveneens tot: ” ***Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.***”

Bovendien gaat het recht van de Unie het nationaal recht vooraf (VWEU punt 17 “Verklaring betreffende de voorrang” en HvJ C-6/64 Costa/E.N.E.I. van 15 juli 1964 ECLI:EU:C:1964:66) en heeft het recht van de Unie rechtstreekse werking (HvJ C-26/62 Van Gend & Loos/Nederlandse administratie der belastingen van 5

feb 1963 ECLI:EU:C:1963:1).

De conclusie kan dus enkel zijn dat het HGEU het toepasselijke recht is, waaronder eiser valt.

Krachtens art 1 onderdeel 8) van het “Verdrag van Lissabon”, werd aan het HGEU, dezelfde juridische waarde toegekend als de Verdragen.
De Wet van 19 juni 2008 – Belgisch Staatsblad van 19 februari 2009 -, Wet houdende instemming met het Verdrag van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en met de Slotakte, gedaan te Lissabon op 13 december 2007 (1) (2) (3) zorgt voor de ratificatie van het “Verdrag van Lissabon”. Die wet werd tot heden totaal miskend.

32. Aangaande de motivering van de akte van de gemeente Zemst

32.1

Het eerste geschonden wetsartikel:

Het “terugkeerbeginsel”

Krachtens rechtspraak van het HvJ bestaat er correspondentie tussen het EVRM en art. 45 HGEU “Vrijheid van verkeer en van verblijf”, aangaande het terugkeerrecht naar het thuisland, met de volgende bescherming:
 HvJ C-434/09 5 mei 2011 (ECLI code: ECLI:EU:C:2011:277) punt 29:
“Evenzo heeft het Hof reeds vastgesteld dat een beginsel van internationaal recht, dat opnieuw is bevestigd bij artikel 3 van Protocol nr. 4 bij het EVRM, ondertekend te Rome op 4 november 1950, dat het recht van de Unie in de betrekkingen tussen de lidstaten niet kan worden geacht te miskennen, zich ertegen verzet dat een lidstaat zijn eigen staatsburgers het recht van toegang tot zijn grondgebied en verblijf aldaar op welke grond ook ontzegt (zie arresten van 4 december 1974, Van Duyn, 41/74, Jurispr. Blz. 1337, punt 22, en 27 september 2001, Barkoci et Malik, C-257/99, Jurispr. Blz. I-6557, punt 81). Dit beginsel verzet zich tevens ertegen dat deze lidstaat zijn staatsburgers van zijn grondgebied verwijdert, hen het verblijf op dat grondgebied weigert of het van voorwaarden afhankelijk stelt (zie in die zin arresten van 7 juli 1992, Singh, C-370/90, Jurispr. Blz. I-4265, punt 22, en 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. Blz. I-...19, punt 31).”

32.2

Het tweede geschonden wetsartikel

Het motiveringsbeginsel, een fundamenteel beginsel van het Unierecht.

Volgens art. II-101, lid 2, c Europese Grondwet (afk. EGW) heeft eenieder het recht op een motivering van een besluit van de EU-overheid.

In de zaak HEYLENS, (HvJ C-222/86; 15 okt.1987; ECLI: EU:C:1987:442) werd bepaald dat de motiveringsverplichting ook geldt voor nationale bestuursorganen,

wanneer zij besluiten nemen waarbij de EG-rechten van de burgers in het geding zijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is dit een fundamenteel beginsel van het Unierecht en staat het in verband met de verdedigingsrechten van de getroffen(e) (HvJ C-258/90 en C-259/90, *Pesquerias de bermeo sa en naviera laida sa/Commissie*, Jur. 1992, I, 02901; HvJ C-269/90, *TU-Munchen*, Jur. 1992, I, 5469, r.o. 14-26.)

Het principe van het beginsel: *Een besluit rust op een draagkrachtige motivering*. De motivering moet het besluit dragen en moet het besluit kunnen verklaren. De feiten moeten kloppen en de motivering moet logisch en begrijpelijk zijn

32.3

Het derde geschonden wetsartikel:

Krachtens rechtspraak van het HvJ is de hoorplicht een algemeen beginsel dat verbonden is met het recht van verdediging en het recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak.

Ger. EG T-102/00, *Vlaams Fonds voor Sociale integratie van Personen met een Handicap v. Commission*, Jur. 2003, II, 02433; HvJ C-32/95, *Commissie/Lisrestal e.a.*, Jur. 1996, I, 5373, punt 21;

HvJ C-462/98, *Mediocurso/Commissie*, Jur. 2000, I, 7183, punt 36

Het recht om gehoord te worden is sinds de *Technische Universität München*-zaak (HvJ C-269/90 21 nov 1991 Hauptzollamt München-Mitte/*Technische Universität München* ECLI:EU:C:1991:438) ook van toepassing op administratieve procedures. Er is volledige duidelijkheid gekomen omtrent dit recht door de *Lisrestal*-zaak waarbij het duidelijk werd dat het recht voor iedereen van toepassing is (art 47 HGEU “Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.”

32.4

Het vierde geschonden wetsartikel:

Krachtens art 7 HGEU heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Oorspronkelijk had het recht op een privé-leven, als betekenis dat het werd gelijkgesteld met “het recht om alleen te zijn”. Het recht evolueerde verder door toevoeging van het recht om relaties te hebben en aan te gaan, met andere mensen. In de huidige stand wordt het als een zelfbeschikkingsrecht gezien, op grond waarvan eenieder het recht moet hebben, een leven te leiden zoals men dat zelf verkiest.

32.5

Het vijfde geschonden wetsartikel:

Is Art. 52, 1° HGEU, dat bepaalt dat:

“Beperkingen op de uitoefening van de in dit handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen alleen beperkingen worden gesteld indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of

aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen beantwoorden.”

Dit artikel stelt voorwaarden aan de beperking van rechten en vrijheden die in het HGEU zijn opgenomen.

Ofwel wordt gemotiveerd door te verwijzen naar een wet die aan voorwaarden moet voldoen, ofwel wordt aangaande drie opgelegde thema's gemotiveerd, volgens het evenredigheidsbeginsel.

32.6

Het zesde geschonden wetsartikel:

Is Art. 54 HGEU Het verbod op misbruik van recht

De gemeente mag geen activiteit aan de dag te leggen of enige daad te verrichten met als doel de rechten of vrijheden die in het HGEU zijn vermeld teniet te doen of deze verdergaand te beperken dan voorzien.”.

32.7

Het zevende geschonden wetsartikel:

De Wet van 19 juni 2008 – Belgisch Staatsblad van 19 februari 2009 -, Wet houdende instemming met het Verdrag van Lissabon

32.10

De akte van de gemeente Zemst motiveert als volgt:

“...dat uw inschrijving in de ..., na onderzoek geweigerd is om de volgende reden(en): Woning leeg. Reeds geruime tijd geen bewoning”.

•

32.11 terugkeerbeginsel

De akte van de gemeente Zemst, voortvloeiend uit de aangifte van adreswijziging van het adres

9650 Esch-sur-Sûre, ... (GH-Luxemburg) naar het adres 1982 Zemst, ..., beantwoordt niet aan het “terugkeerbeginsel”.

De motivering “*Woning leeg. Reeds geruime tijd geen bewoning*”, toont aan dat het bestuur zich een appreciatie bevoegdheid heeft toegekend door een “*onderzoek van de reële verblijfplaats*”, door de politie te laten uitvoeren, terwijl het “terugkeerbeginsel” **geen enkele appreciatie toelaat**, behalve de controle of eiser wel degelijk de Belgische nationaliteit bezit, maar dat was al geweten bij de aangifte van de adreswijziging bij het gemeentebestuur. Het terugkeerbeginsel wordt miskend.

De miskening van het terugkeerbeginsel, houdt eveneens in dat ook het beginsel van de voorrang op het nationaal recht en het beginsel van de rechtstreekse werking van het recht van de Unie werd miskend.

•

-

32.12

De akte is niet voorzien van enige motivering, aangaande de beperking van het “terugkeerbeginsel”, waartoe de gemeente Zemst gebonden is gelet op art. 52,1° HGEU.

In casu werd het “terugkeerbeginsel” miskend. Dat beginsel is verbonden met art. 45 HGEU “Vrijheid van verkeer en van verblijf”. Elke beperking dient volgens art 52,1° HGEU te worden gemotiveerd:

In casu bestaat er geen Wet die beperkingen stelt op de uitoefening van het “terugkeerbeginsel”.

-Het Koninklijk Besluit (afk. KB) van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, doet dat wel oa . in art. 7 dat een “onderzoek van de reële verblijfplaats” instelt, dat beslist over het al dan niet ingeschreven worden in de bevolkingsregisters. **Een KB is echter geen Wet.** Een Wet wordt gedragen door een parlementaire meerderheid, een KB niet. Art 52,1° heeft het duidelijk over een Wet. -

-Zeker is dat dat KB van 16 juli 1992 “*de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden*” niet eerbiedigt, want het draagt de Push-Back gedachte in haar reglementering ttz. eiser werd afgewezen om ingeschreven te worden in de bevolkingsregisters, dus ... gebeurd er niets. Maw. er wordt geconcludeerd dat de betrokkene nog woont op zijn vorige adres. Voor eiser is dat te 9650 Esch-sur-Sûre, Het gevolg is dat eiser daardoor, in België, geen stemrecht heeft voor de gemeenteraad en de Europese Unie. wat erkend rechten zijn uit het HGEU. Nochtans heeft eiser het bewijs van uitschrijving uit de bevolkingsregisters van de gemeente Esch-sur-Sûre, voorgelegd: bij de aangifte en per aangetekend schrijven (Stuk 9 stukkenbundel van het Hoger beroep). Uiteraard heeft de gemeente Zemst haar administratie die perfect op de hoogte was van de situatie van eiser. Het KB van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, eerbiedigt bijgevolg “*de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden*” uit het HGEU niet, wat art 52,1° vereist.

-Er wordt bijgevolg zeker niet voldaan aan de eerste zin uit art. 52,1° HGEU.

Doordat niet voldaan wordt aan de eerste zin uit art 52,1° HGEU, .dient het niet toepassen van het “terugkeerbeginsel”, gemotiveerd te worden volgens de tweede zin uit art 52,1° HGEU. Die zin stelt dat er moet worden gemotiveerd, volgens het evenredigheidsbeginsel, aangaande de drie opgelegde thema’s.

De gemeente Zemst heeft die verplichting totaal miskend.

-

32.13 Motiveringsbeginsel

De motivering “*Woning leeg. Reeds geruime tijd geen bewoning*”, beantwoordt niet aan het Motiveringsbeginsel van het recht van de Unie. (Opm. : de juridische grond dient in casu te worden gemotiveerd, gelet op art. 52,1° HGEU. Dat werd besproken in het vorige punt 32.12)

Het is onduidelijk waarop de aantijging “woning leeg” is gebaseerd: **hoe en waar** werd dit vastgesteld?

De motivering van de akte van de gemeente Zemst draagt bijgevolg het besluit niet en verklaart het niet.

Aangaande die feitelijke overweging, kwam er duidelijkheid via het administratief dossier binnenlandse zaken, waarin het “onderzoeksverslag Politie” te vinden is, dat op 7 april 2016 werd afgesloten. Dat document is in de stukkenbundel van het Hoger beroep te vinden als Stuk 11.

In dat “onderzoeksverslag politie” wordt verklaard dat: “Nazicht gedaan door rolluik op te lichten; woning volledig leeg + duidelijk reeds geruime tijd geen bewoning geweest”.

Dat verklaart **hoe** de vaststelling gebeurde; maar de vraag die nog overblijft is: **waar** gebeurde de vaststelling tzt. welk rolluik werd opgelicht?

•

Het gebouw bestaat uit een handelsruimte (huisnummer ...) en uit een appartement (huisnummer ...). De handelsruimte ligt op het gelijkvloers. Het appartement heeft een aparte toegang op het gelijkvloers waar trappen toegang geven tot de kelder, het eerste verdiep en de zolder. Het gebouw heeft 6 rolluiken.

Uit de stukken 12 en 13 stukkenbundel van het Hoger beroep volgt dat de 5 rolluiken, op het eerste verdiep, behoren tot het appartement. Het overblijvende rolluik, op het gelijkvloers, behoort tot de handelsruimte.

Doordat het rolluik niet werd benoemd in het politieverlag, kan niet met zekerheid worden gezegd of het opgelichte rolluik toebehoort aan het appartement.

Met zekerheid kan worden gesteld dat het rolluik op het gelijkvloers, dus van de handelsruimte, omhoog werd getild: dat kan vanaf het voetpad gebeuren, **zonder hoogwerker: de vaststelling van de politie heeft bijgevolg geen betrekking op de woning gelegen te**

De motivering die de gemeente Zemst opgeeft in de akte is niet afdoend.

•

32.14 De hoorplicht

• In de procedure voor de gemeente Zemst werd eiser **niet** uitgenodigd om gehoord te worden.

32.15 eerbiediging privé-leven, woning

Achter de motivering “Woning leeg. Reeds geruime tijd geen bewoning”, **zitten verstopte handelingen die het recht miskennen van eiser op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie-en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie. (Art. 7 HGEU). Eiser telt drie schendingen.**

Aangaande die feitelijke overwegingen, in de akte, kwam er duidelijkheid via het administratief dossier binnenlandse zaken, waarin het “onderzoeksverslag Politie” te vinden is, dat op 7 april 2016 werd afgesloten. Dat document is in de stukkenbundel van het Hoger beroep te vinden als Stuk 11.

In het “onderzoeksverslag politie” wordt verklaard dat: “Nazicht gedaan door rolluik op te lichten; woning volledig leeg + duidelijk reeds geruime tijd geen bewoning geweest.”.

In casu wilde de politie de woonplaats van eiser controleren, buiten zijn

medeweten. **Buitensporige ingrepen van het openbaar gezag als “Nazicht gedaan door rolluik op te lichten; ...” zijn in strijd met het recht van eiser op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn woning.**

Daarenboven blijkt uit datzelfde politieverlag, dat deze buitensporige ingreep gebeurde **buiten** de reglementaire “onderzoek van de reële verblijfplaats” termijn, zoals bepaald in art. 7 § 5 KB 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en ... ; in de versie van toepassing vóór 8 mei 2017.

- **Art 7 § 5:** *“Het onderzoek van de reële verblijfplaats van een persoon die zijn hoofdverblijfplaats in een gemeente van het Rijk vestigt of die in België van verblijfplaats verandert wordt uitgevoerd door de lokale overheid **binnen acht werkdagen** na de in § 1 bedoelde aangifte. Na afloop van dit onderzoek en binnen twintig dagen na de datum van aangifte, vermeld in §1, geeft de gemeentelijke overheid er aan de gemeente van de vorige verblijfplaats ofwel kennis van dat de betrokkene ingeschreven is in de registers, ofwel dat zijn aanvraag tot inschrijving afgewezen is.”*
 - Opm. : de zaterdag was voor de politie ook een werkdag, in die tijd, wat in 2017 werd aangepast.
 - De aangifte gebeurde op 25 februari 2016 (**Stuk11**), dus zou het onderzoek moeten doorgaan op vrijdag 26, 27, 29 feb., 1, 2, 3, 4, za 5 maart. Eiser heeft zeker het zelfbeschikkingsrecht om het leven van zijn keuze te leiden en kon zich dan ook terug vrij verplaatsen en anderen ontmoeten (Art 7 HGEU recht op eerbiediging privé-leven) vanaf 6 maart.

De eerste controledatum werd overschreven. Dit is onaanvaardbaar. Deze controle moet uit de debatten geweerd worden. Eiser meent het cijfer 9 te lezen. Dat is buiten de reglementaire tijd. Maw. de controles gebeurden allen buiten de reglementaire tijd. Eiser moest, per aangetekend schrijven dd. 04 apr 2016, de gemeente herinneren aan de aangifte.(Stuk 9 stukkenbundel van het Hoger beroep)

Buitensporige ingrepen van het openbaar gezag als het uitvoeren van het “onderzoek van de reële verblijfplaats” buiten de reglementaire termijn, zijn in strijd met het recht van eiser op eerbiediging van zijn privé-leven

- Gelet op de miskennis van het “terugkeerbeginsel”, de miskennis van de verplichting om de beperking van het “terugkeerbeginsel” te motiveren, stelt eiser dat:

Buitensporige ingrepen van het openbaar gezag als het uitvoeren van het “onderzoek van de reële verblijfplaats” als uiting van de miskennis van het “onvoorwaardelijk verblijfsrecht” dat eiser heeft, is in strijd met het recht van eiser op eerbiediging van zijn privé-leven

- 32.16 verbod op misbruik van recht

Het verbod van misbruik van recht werd duidelijk geschonden door de gemeente Zemst. Zij heeft het “onderzoek van de reële verblijfplaats” uitgevoerd, bijkomend buiten de reglementaire tijd, wat in **strijd is met het recht van eiser op eerbiediging van zijn privé-leven** (art 7 HGEU). Zij vreet verder aan de rechten van eiser.

- 32.17 De Wet van 19 juni 2008
Die wet stemt in met het Verdrag van Lissabon, die het HGEU introduceert in het recht van de Unie.
De Wet brengt het HGEU als bijproduct van het “Verdrag van Lissabon” in het Belgisch recht.
Het EU-recht heeft echter voorrang.

Eindconclusie voor de gemeente Zemst:

De akte van de gemeente Zemst stemt totaal niet overeen met de Wetten. Die akte kan bijgevolg, gelet op art. 159 G.W. niet toegepast worden.

33. Aangaande de motivering van de akte van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken.

33.1

Het eerste geschonden wetsartikel:

Het “terugkeerbeginsel”

Krachtens rechtspraak van het HvJ bestaat er correspondentie tussen het EVRM en art. 45 HGEU “Vrijheid van verkeer en van verblijf”, aangaande het terugkeerrecht naar het thuisland, met de volgende bescherming:

HvJ C-434/09 5 mei 2011 ECLI:EU:C:2011:277 punt 29:
“Evenzo heeft het Hof reeds vastgesteld dat een beginsel van internationaal recht, dat opnieuw is bevestigd bij artikel 3 van Protocol nr. 4 bij het EVRM, ondertekend te Rome op 4 november 1950, dat het recht van de Unie in de betrekkingen tussen de lidstaten niet kan worden geacht te miskennen, zich ertegen verzet dat een lidstaat zijn eigen staatsburgers het recht van toegang tot zijn grondgebied en verblijf aldaar op welke grond ook ontzegt (zie arresten van 4 december 1974, Van Duyn, 41/74, Jurispr. Blz. 1337, punt 22, en 27 september 2001, Barkoci et Malik, C-257/99, Jurispr. Blz. I-6557, punt 81).

Dit beginsel verzet zich tevens ertegen dat deze lidstaat zijn staatsburgers van zijn grondgebied verwijderd, hen het verblijf op dat grondgebied weigert of het van voorwaarden afhankelijk stelt (zie in die zin arresten van 7 juli 1992, Singh, C-370/90, Jurispr. Blz. I-4265, punt 22, en 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. Blz. I-...19, punt 31).”.

33.2

Het tweede geschonden wetsartikel

Het motiveringsbeginsel, een fundamenteel beginsel van het Unierecht.

Volgens art. II-101, lid 2, c Europese Grondwet (afk. EGW) heeft

eenieder het recht op een motivering van een besluit van de EU-overheid.

In de zaak HEYLENS, (HvJ C-222/86; 15 okt.1987; ECLI:EU:C:1987:442) werd bepaald dat de motiveringsverplichting ook geldt voor nationale bestuursorganen, wanneer zij besluiten nemen waarbij de EG-rechten van de burgers in het geding zijn. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is dit een fundamenteel beginsel van het Unierecht en staat het in verband met de verdedigingsrechten van de getroffen(e) (HvJ C-258/90 en C-259/90, *Pesquerias de bermeo sa en naviera laida sa/Commissie*, Jur. 1992, I, 02901; HvJ C-269/90, *TU-Munchen*, Jur. 1992, I, 5469, r.o. 14-26.)

Het principe van het beginsel: *Een besluit rust op een draagkrachtige motivering*. De motivering moet het besluit dragen en moet het besluit kunnen verklaren. De feiten moeten kloppen en de motivering moet logisch en begrijpelijk zijn

33.3

Het derde geschonden wetsartikel:

Krachtens rechtspraak van het HvJ is de hoorplicht een algemeen beginsel dat verbonden is met het recht van verdediging en het recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak.

Ger. EG T-102/00, *Vlaams Fonds voor Sociale integratie van Personen met een Handicap v. Commission*, Jur. 2003, II, 02433; HvJ C-32/95, *Commissie/Lisrestal e.a.*, Jur. 1996, I, 5373, punt 21;

HvJ C-462/98, *Mediocurso/Commissie*, Jur. 2000, I, 7183, punt 36

Het recht om gehoord te worden is sinds de *Technische Universität München*-zaak (HvJ C-269/90 21 nov 1991 *Hauptzollamt München-Mitte/Technische Universität München*

ECLI:EU:C:1991:438) ook van toepassing op administratieve procedures. Er is volledige duidelijkheid gekomen omtrent dit recht door de *Lisrestal*-zaak waarbij het duidelijk werd dat het recht voor iedereen van toepassing is (art 47 HGEU “Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.”

33.4

Het vierde geschonden wetsartikel:

Krachtens art 7 HGEU heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Oorspronkelijk had het recht op een privé-leven, als betekenis dat het werd gelijkgesteld met “het recht om alleen te zijn”. Het recht evolueerde verder door toevoeging van het recht om relaties te hebben en aan te gaan, met andere mensen. In de huidige stand wordt het als een zelfbeschikkingsrecht gezien, op grond waarvan eenieder het recht moet hebben, een leven te leiden zoals men dat zelf verkiest.

33.5

Het vijfde geschonden wetsartikel:**Is Art. 52, 1° HGEU**, dat bepaalt dat:

“Beperkingen op de uitoefening van de in dit handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen alleen beperkingen worden gesteld indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen beantwoorden.”

Dit artikel stelt voorwaarden aan de beperking van rechten en vrijheden die in het HGEU zijn opgenomen.

Ofwel wordt gemotiveerd door te verwijzen naar een wet die aan voorwaarden moet voldoen, ofwel wordt aangaande drie opgelegde thema's gemotiveerd, volgens het evenredigheidsbeginsel.

33.6

Het zesde geschonden wetsartikel:**Is Art. 54 HGEU** Het verbod op misbruik van recht

De staat mag geen activiteit aan de dag te leggen of enige daad te verrichten met als doel de rechten of vrijheden die in het HGEU zijn vermeld teniet te doen of deze verdergaand te beperken dan voorzien.”.

33.7

Het zevende geschonden wetsartikel:**Is art 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende bevolkingsregisters,...**

*“Teneinde de hoofdverblijfplaats te bepalen en wanneer de bezoeken en vaststellingen op de woonplaats het niet mogelijk maken om met voldoende zekerheid de realiteit van de effectieve hoofdverblijfplaats vast te stellen, mogen de personen die binnen het gemeentebestuur gemachtigd zijn om te beslissen over het waarachtige karakter van de woonplaats in het kader van de controle van de verblijfplaats, aan de watermaatschappijen en/of energieleveranciers vragen om hen overzichten te bezorgen van het water- en/of energieverbruik van de personen **die gedomicilieerd zijn op het grondgebied van de gemeente**, teneinde het water- en energieverbruik te controleren. Deze maatschappijen en leveranciers moeten de gevraagde informatiegegevens gratis meedelen. Enkel de gegevens betreffende het reële verbruik worden meegedeeld”*

33.8

Het achtste geschonden wetsartikel:**Is art 8 § 1 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, ...**

“ ... Deze personen en de vertegenwoordiger van de betrokken gemeente of gemeenten worden, op hun vraag, gehoord door de minister of, indien deze van zijn delegatierecht gebruik gemaakt heeft, door de gemachtigde ambtenaar om de beslissing te nemen.”

Het negende geschonden wetsartikel:

De Wet van 19 juni 2008 – Belgisch Staatsblad van 19 februari 2009 -, Wet houdende instemming met het Verdrag van Lissabon

33.10

De akte van de binnenlands zaken motiveert in 10 bladzijden, op onduidelijke wijze, waardoor het onmogelijk is om dit weer te geven, eiser verwijst naar de akte.

•

33.11 terugkeerbeginsel

De akte van de binnenlandse zaken, voortvloeiend uit het beroep op de akte van binnenlandse zaken, beantwoordt niet aan de Wet van het “terugkeerbeginsel”.

De akte toont aan dat binnenlandse zaken, zich een nieuwe appreciatie bevoegdheid heeft toegekend door een “onderzoek” door de eigen diensten te laten uitvoeren, terwijl het “terugkeerbeginsel” **geen enkele appreciatie toelaat**, behalve de controle of eiser wel degelijk de Belgische nationaliteit bezit, maar dat was al geweten bij de aangifte van de adreswijziging bij het gemeentebestuur. Het terugkeerbeginsel wordt miskend.

De miskening van het terugkeerbeginsel, houdt eveneens in dat ook het beginsel van de voorrang op het nationaal recht en het beginsel van de rechtstreekse werking van het recht van de Unie werd miskend.

•

•

33.12

De akte is niet voorzien van enige motivering, aangaande de verdere beperking van het “terugkeerbeginsel”, waartoe de Belgische staat gebonden is gelet op de Wet art. 52,1° HGEU.

In casu werd het “terugkeerbeginsel”, in duur, verder miskend. Dat beginsel is verbonden met art. 45 HGEU “Vrijheid van verkeer en van verblijf”. Elke beperking dient volgens art 52,1° HGEU te worden gemotiveerd:

In casu bestaat er geen Wet die beperkingen stelt op de uitoefening van het “terugkeerbeginsel”.

-Het Koninklijk Besluit (afk. KB) van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, doet dat wel oa . in art. 7 dat een “onderzoek van de reële verblijfplaats” instelt, dat beslist over het al dan niet ingeschreven worden in de bevolkingsregisters. **Een KB is echter geen Wet.** Een Wet wordt gedragen door een parlementaire meerderheid, een KB niet. Art 52,1° heeft het duidelijk over een Wet. -

-Zeker is dat dat KB van 16 juli 1992 “*de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden*” niet eerbiedigt, want het draagt de Push-Back gedachte in haar reglementering ttz. eiser werd afgewezen om ingeschreven te worden in de bevolkingsregisters, dus ... gebeurd er niets. Maw. er wordt geconcludeerd dat de betrokkene nog woont op zijn vorige adres. Voor eiser is dat te 9650 Esch-sur-Sûre, Het gevolg is dat eiser daardoor, in België, geen stemrecht heeft voor de

gemeenteraad en de Europese Unie. wat erkend rechten zijn uit het HGEU. Nochtans heeft eiser het bewijs van uitschrijving uit de bevolkingsregisters van de gemeente Esch-sur-Sûre, voorgelegd: bij de aangifte en per aangetekend schrijven (Stuk 9 stukkenbundel van het Hoger beroep). Uiteraard heeft de gemeente Zemst haar administratie die perfect op de hoogte was van de situatie van eiser. Het KB van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, eerbiedigt bijgevolg “*de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden*” uit het HGEU niet, wat art 52,1° vereist.

-Er wordt bijgevolg zeker niet voldaan aan de eerste zin uit art. 52,1° HGEU.

Doordat niet voldaan wordt aan de eerste zin uit art 52,1° HGEU, .dient het niet toepassen van het “terugkeerbeginsel”, gemotiveerd te worden volgens de tweede zin uit art 52,1° HGEU. Die zin stelt dat er moet worden gemotiveerd, volgens het evenredigheidsbeginsel, aangaande de drie opgelegde thema’s.

De gemachtigde binnenlandse zaken heeft die verplichting totaal miskend.

33.13 Motiveringsbeginsel

Een motivering over 10 bladzijden beantwoordt niet aan het Motiveringsbeginsel van het recht van de Unie.

De motivering handelt over een mengeling van vastgestelde feiten, wetteksten, reglementen, omzendbrieven, procedurele elementen, een verslag van het verhoor op 25 september 2017, zonder enige binding om tenslotte op blz 11 een samenvatting te geven:

“Overwegende dat uit het bevolkingsonderzoek, uit de vaststellingen van de bevoegde inspecteur, uit de vaststellingen van de gemeente Zemst, uit de nutsverbruiken, uit burenenverklaringen, en uit het feit dat betrokkene geen toelating verleent tot bezichtiging van de woning, duidelijk blijkt dat betrokkene zijn hoofdverblijfplaats niet heeft gevestigd te Zemst, ...”

en te besluiten op blz.12 met:

“De afschrijving naar het buitenland van de heer B. op datum van 26 november 2015 in het bevolkingsregister van ZEMST, dient te worden behouden.”

Maw. De betrokkene moet uit de spaghetti van feiten, dat feit halen dat toepasselijk is en moet daarvoor opnieuw in de spaghetti duiken om de passende juridische motivering ergens te vinden en ergens anders de passende feitelijke overweging die veelal in het administratief dossier te vinden is.

Een dergelijke aanpak is strijdig met het motiveringsbeginsel. Het doel van het motiveringsbeginsel is transparantie in één document, terwijl de gemachtigde een warboel aflevert.

Een dergelijke aanpak is succesvol in de procedure voor de RvSt, omdat dat een procedure is, met beperkte rechtsmacht, dat op punten wordt beslecht: wie gelijk krijgt voor de meeste onderdelen wint de zaak.

In voornoemde spaghetti ziet eiser, gelet op de “samenvatting”, volgende motivering, volgens het motiveringsbeginsel:

- “Betrokkene sedert 26 november 2015 staat “afgeschreven naar het buitenland” in het bevolkingsregister van Zemst, komende van Zemst, ...” en dat “op 25 februari 2016 aangifte van adreswijziging werd gedaan”

- een (pg 2 onderaan) waterverbruik in de periode van 22 april 2015 tot 15 maart 2016 van slechts 51 m3
- Op (pg 2 bovenaan) 19 juli 2016 heeft de politie aangebeld en er was geen reactie, en (pg 1, laatste alinea) dat hij voltijds werkt te Zaventem.
- bureaverklaringen (pg 3 bovenaan) die stellen dat “er geen permanente bewoning is” en “betrokkene er enkel de post komt afhalen”
- (pg 11 in het samenvattend deel) betrokkene heeft op 25 september 2017 geen toelating verleend om de woning te bezichtigen, en (pg 9, 4° alinea) dat het administratief dossier op dd. 26 mei 2017 was afgesloten.

Al deze aantijgingen zijn onvoldoende gemotiveerd:

- **A**angaande dat “betrokkene sedert 26 november 2015

de juridische overwegingen ontbreken die aangeven dat eiser recht heeft op een “onvoorwaardelijk verblijfsrecht” bij terugkeer naar het thuisland, gelet op het recht van de Unie (HvJ C-434/09 5 mei 2011 ECLI:EU:C:2011:277 punt 29 en 34) en de aangifte van 25 februari 2016. **Binnenlandse zaken miskent opnieuw het “terugkeerbeginsel”.**

- **A**angaande “een waterverbruik van slechts 51 m3 per jaar”

***de juridische overwegingen ontbreken die een norm definieert aangaande waterverbruik** bij de WATERGROEP. Bovendien heeft eiser nooit een overeenkomst afgesloten met de WATERGROEP, die haar het monopolie verleent op zijn waterverbruik. Eiser koopt wat hij wil. **Binnenlandse zaken mag het recht niet miskennen van eiser op een privé-leven (art 7 HGEU).**

*Uit pg 34 administratief dossier binnenlandse zaken, blijkt dat volgens de WATERGROEP”

“Rekening houdend met de statistische gegevens dat een persoon per dag ongeveer 110 liter water verbruikt, wat overeenkomt met ongeveer 40 m3 per persoon per jaar, kunnen we stellen dat dergelijk verbruik overeenkomt met een verbruik van een persoon die hier zijn vaste verblijfplaats zou hebben. Let wel, deze waarden zijn gemiddelden waar uiteraard een grote spreiding op zit. Het verbruik van een gezin is niet enkel afhankelijk van het aantal personen, maar ook van de gewoontes.”

De motivering van “een waterverbruik van slechts 51 m3” heeft bijgevolg de omstandigheden niet weergegeven die in de gemeenschap waarin eiser leeft, gelden.

*De juridische overweging ontbreekt die aangeeft op welke juridische grond, dat document door binnenlandse zaken werd verkregen. Art. 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende bevolkingsregisters. beperkt het bestuur in dat recht. Enkel van die personen die gedomicilieerd zijn op het grondgebied van de gemeente, mogen verbruiksgegevens worden opgevraagd. Terwijl eiser geen domicilie heeft in België. **Binnenlandse zaken miskent bijgevolg art 3 W19 juli 1991.**

- **A**angaande “Op (pg 2 bovenaan) 19 juli 2016 heeft de politie aangebeld en er was geen reactie ... “

***De feitelijke overweging ontbreekt die doet besluiten dat die politiecontrole gebeurde buiten de werkuren van eiser, die toen voltijds aan het werk was.**

Ter info: Uit het administratief dossier (stuk 15 pg 32 bundel stukken Hoger beroep) blijkt dat die datum staat voor 4 woonstcontroles: op 12, 14, 18 en 19 juli om respectievelijk 10:00, 17:00, 13:30 en 15:30 uur. Op die data was eiser voltijds aan het werk. Uiteraard kan eiser niet aangetroffen worden in zijn woning, als hij gebonden is door een voltijdse werkovereenkomst te Zaventem (stuk 25 bundel stukken Hoger beroep).

- **A**angaande de burenenverklaringen. “

Twee verklaringen werden geuit:

De verklaring dat “betrokkene er enkel de post komt afhalen”.

De verklaring is onvoldoende gemotiveerd daar **de feitelijke overweging ontbreekt dat de brievenbus, rechts staat van de toegangsdeur naar het appartement. Het betreft een muuropening** (zie Stuk 13 Bundel stukken Hoger beroep). Niemand kan bijgevolg zien wanneer de brievenbus wordt gelicht. Die uitspraak is bijgevolg een conclusie die berust op andere onbekende feiten. **De motivering is niet afdoend.**

De verklaring “dat er geen permanente bewoning is”.

Die verklaring geeft toe dat er bewoning is, maar ze is niet permanent. In welke mate? 1 maand niet, 1 maand wel? De verklaring is onvoldoende gemotiveerd daar elke feitelijke overweging ontbreekt. Daardoor is de verklaring onbegrijpelijk.

In elk geval mag ik een leven leiden zoals ik dat zelf verkies (art 7 HGEU)..**De motivering is niet afdoend.**

- **A**angaande de toestemming verlenen om de woning te bezichtigen ...:

Op 25 september 2017 om 15:00 zou eiser gehoord worden; het bleek om een verhoor te gaan (stuk 17 Bundel stukken Hoger beroep). De beslissing binnenlandse zaken werd genomen door Jacques WIRTZ. Terwijl art 8§1 W19 juli 1991 stelt dat eiser door de heer WIRTZ zou moeten gehoord worden.

Binnenlandse zaken miskend de Wet van 19 juli 1991 aangaande de bevolkingsregisters,

Uit de stuk 17 Bundel stukken Hoger beroep blijkt dat eiser niet gehoord werd, maar

verhoord. Dat maakt dat eiser op geen enkel moment in de procedure voor binnenlandse zaken werd gehoord. **Het beginsel van de hoorplicht werd geschonden door binnenlandse zaken.**

Het bezichtigen van de woning maakt deel uit van het “onderzoek van de reële verblijfplaats”, gelet op:

Uit de beslissing binnenlandse zaken: Pg 8 laatste alinea (stuk 18 Bundel stukken Hoger beroep)

“94 De gemeenteraad stelt bij verordening de nadere regels vast volgens welke het in nummer 81 bedoelde onderzoek wordt ingesteld en het in de nummers 87 en 92 bedoelde verslag wordt opgemaakt. Het is raadzaam een onderzoek met bewijskracht te eisen (noodzaak van een ontmoeting met de betrokken persoon, **van toegang tot zijn woning**; controles die indien nodig herhaaldelijk uitgevoerd moeten worden). Het verslag moet gedateerd en ondertekend worden en de data en uren van de uitgevoerde controles dienen erin vermeld te worden”

en 81 bevindt zich op pg 6, 4^oalinea beslissing binnenlandse zaken
“81. Het onderzoek van de reële verblijfplaats van ...”

De resultaten van dat “onderzoek van de reële verblijfplaats”, zijn te vinden in het administratief dossier. (stuk 15 Bundel stukken Hoger beroep).

Uit de briefwisseling rond het gehoord worden (stuk 17 Bundel stukken Hoger beroep), bleek dat het bestuur het administratief dossier niet wenste te heropenen (brief 05.09.2017). **De motivering faalt: de feitelijke overweging ontbreekt dat de vraag tot bezichtiging werd gesteld zijnde een daad van onderzoek, nadat het bestuur weigerde om het administratief dossier te heropenen.**

In die omstandigheden kon eiser enkel weigeren om zijn woning te laten bezichtigen. Toestemming verlenen zou geen enkele juridische meerwaarde opleveren en zou louter op vrijwillige basis zijn.

De onmenselijk lange periode van onderzoek (6 juli 2016 tot 12 mei 2017 stuk 15 Bundel stukken Hoger beroep) en de dwingende vraag om toestemming te geven om de woning te bezichtigen buiten het onderzoek, maken daden uit van schending van art 54 HGEU: het verbod op misbruik van recht.

33.14 De Wet van 19 juni 2008

Die wet stemt in met het Verdrag van Lissabon, die het HGEU introduceert in het recht van de Unie.

De Wet brengt het HGEU als bijproduct van het “Verdrag van Lissabon” in het Belgisch recht.

Het recht van de Unie heeft echter voorrang.

conclusie voor binnenlandse zaken:

De akte van binnenlandse zaken stemt totaal niet overeen met de Wetten. Die akte kan bijgevolg, gelet op art. 159 G.W. niet toegepast worden.

OM DEZE REDENEN,

Besluit ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie, wiens ambt wordt gevorderd, dat het U behage, hooggeachte Dames en Heren, de bestreden beslissing te vernietigen in de mate zoals aangevochten door eiser, kosten als naar recht.

Brussel, 25 juli 2024

Bruno Maes